

**Kuba till
Gothia Cup 2025**

**Röd Söndag – Kubas
ungdom i frivilligt arbete**

**Kuba och
Ryssland**

**Vad händer i
Latinamerika ?**

Kräv att Kuba stryks från USA:s terrorlista!

TIDSKRIFTEN

KUBA 2/24

SVENSK-KUBANSKA FÖRENINGEN
svensk-kubanska.se

NYFIKEN PÅ SVENSK-KUBANSKA FÖRENINGEN ?

SVENSK-KUBANSKA FÖRENINGEN

Tidskriften Kuba ger saklig information om Kuba, dess samhällsutveckling, vardagsliv, ekonomi, kultur, internationellt samarbete och solidaritet.

Besöksadress och postadress:

Tegelviksgatan 40, 116 41 Stockholm

Telefon: 08 - 31 95 30

E-post: info@svensk-kubanska.se

Webbida: www.svensk-kubanska.se

Prenumeration Tidskriften Kuba:

Tidskriften ges ut fyra gånger per år och ingår i föreningsmedlemskapet.

– Endast prenumeration: 200 kr/år

– Utlandsprenumeration: 300 kr/år

Medlemsavgift 300 kr/år

Pensionärer, studerande, arbetslösa

och ungdomar under 20 år: 150 kr

Familjemedlemskap: 450 kr/år

Betala prenumeration och medlemsavgift till:

Plusgiro 40 54 11 – 0

Swish 123 589 0975

Ansvarig utgivare:

Matías Diessler

I redaktionen: Christine Vaple, Louise Österlin, Martin Österlin.

Om inte annat anges svarar redaktionen för text, översättningar och redigering.

Innehåll

Tidskriften Kuba 2/2024

- 4 Ledare: Kräv att Kuba stryks från USA:s terrorlista!
Matías Diessler
- 6 Kuba i Gothia Cup 2025
Bengt Frejd
- 8 Svensk-Kubanska Föreningen nationellt årsmöte 16 mars
- 9 Uttalanden från årsmötet
Folkmordet i Gaza måste upphöra!
- 10 Kubas relationer med Ryssland och andra
Zoltan Tiroler
- 12 Klyftorna vidgas i Amerika
Zoltan Tiroler
- 14 Det unga gardet för Kuba
Hannes Pakarinen
Smilla Jalasjoki
- 16 Vi fick ett tackbrev ...
från Manuela Cattaneo
mediCuba–Europa

Svensk-Kubanska Föreningen är en partipolitiskt obunden förening med målsättningen att stödja den socialistiska revolutionen på Kuba och de latinamerikanska folkens kamp mot imperialismen; att vara en del i den anti-imperialistiska kampen i Sverige; att främja de vänskapliga, kulturella och ekonomiska förbindelserna mellan Sverige och Kuba; att i detta syfte sprida information om förhållandena på Kuba och skapa bästa möjliga kontakter mellan folken i respektive länder.

Tryckeri: Åtta 45 Tryckeri AB

ISSN 1402-8638

Pressläggning nr 2/2024 ca 13 maj 2024

Foto omslag: Martin Österlin

Baksidans affisch: Smilla Jalasjoki

- 17 Los Van Van – skaparna av ”Songo”
Oskar Wigren
- 18 En oförglömlig filmpremiär
Maria Sandblad
- 21 Kubas musik, ny bok från Svensk-Kubanska, kommer snart
- 22 USA saboterar Kubas medicinska bistånd
Cubainformación
- 23 En viktig röst för yttrandefrihet, solidaritet och för Kuba
Zoltan Tiroler
- 24 Röd Söndag – Kubas ungdom i frivilligt arbete
Miguel Alfonso Sandelis
- 26 Abel Prieto – porträtt av en amerikan
Maria Sandblad
- 29 Vad händer i Latinamerika? Möte med Zoltan Tiroler
Louise Österlin
- 30 Palestina i Sydamerika!
Mats Bengtsson
- 31 Svensk-Kubanska Föreningen Kontaktpersoner

Ta bort Kuba från USA:s terrorlista!

Röd Söndag i Kuba – arbetspaus med mellanmål

Foto: Miguel Alfonso Sandelis

Rättelse av en uppgift i Kuba 1-2024

En av Tidskriften Kubas läsare har påpekat att det står fel namn under en bild i artikeln ”Kubas president på statsbesök i Mellanöstern”. Texten under bilden på sidan 7 ska vara: ”Kubas president samtalar med Irans president Ebrahim Raisi.” Vi beklagar detta misstag.

Vad händer i Latinamerika ? Möte med Zoltan Tiroler

MATÍAS DIESSLER

ORDFÖRANDE
SVENSK-KUBANSKA
FÖRENINGEN

” Det finns en särskild plats i helvetet för de politiker som inte opponerar sig mot inkluderingen av Kuba på USA:s terrorlista.

LEDARE

Kräv att Kuba stryks från USA:s terrorlista!

Att Kuba finns med på listan över länder som sägs stödja terrorism innebär att ön fått ytterligare handelsrestriktioner på sig, utöver de som redan dikterats genom de tidigare blockadlagarna. Detta har på ett godtyckligt, omoraliskt och mördande sätt ytterligare ökat de negativa effekterna för kubanerna.

Blockaden och terrorstämplingen bygger helt på USA:s inhemska lagstiftning och har enligt internationell rätt inte någon jurisdiktion över andra länder. Men det är genom hot och repressalier riktade mot andra stater och företag som USA uppnår en extraterritoriell verkan av sina avsikter gentemot Kuba. På så sätt försöker USA täppa till de fåtal hål som trots den 60-åriga blockaden gjort att Kuba delvis har kunnat handla med andra länder.

Stämplingen inriktar sig specifikt på att strypa ekonomiska transaktioner med hot om vite gentemot banker, och har inneburit allvarliga begränsningar för utländska investeringar. Den utgör därutöver hinder för humanitärt bistånd, och begränsar möjligheterna till ett rikt kulturellt och akademiskt utbyte.

Bankerna har böjt sig av rädsla för att anklagas för att stödja terrorism eller drabbas av enorma bötesbelopp. De vägrar därför att genomföra varje transaktion som på något sätt kan härledas till Kuba, hur sekundär kopplingen än är. Svensk-Kubanska Föreningen har exempelvis gång på gång hindrats från normala inomeuropeiska transaktioner, vare sig det gäller en medborgare i Finland som velat beställa en bok

från vår boklåda eller en överföring till mediCuba-Europa som ju är en schweizisk NGO.

Men medan blockaden bygger på ett nätverk av lagar som är komplicerade att rulla tillbaka genom USA:s lagstiftande organ, bygger inkluderingen av Kuba på listan över länder som stödjer terrorism på ett enda presidentbeslut och skulle relativt enkelt kunna tas tillbaka.

Samtidigt skulle det utgöra en verklig skillnad för kubanerna och leda till konkreta förbättringar i vardagslivet. Det finns därför skäl för den europeiska solidaritetsrörelsen att fokusera sina krafter på frågan, för att försöka uppnå en hävstångseffekt i syfte att få USA att backa från sina grundlösa anklagelser.

Genom att sprida kunskap och väcka opinion bland allmänheten, kontakta våra lokala riksdagspolitiker och EU-parlamentariker med frågor och information, samt att lyfta frågan med bankerna vi är kunder hos, kan vi i Svensk-Kubanska Föreningen arbeta mot ett mål som är genomförbart i närtid.

Stämplingen är så absurd och cynisk att den faktiskt fördöms från många olika håll.

I november 2022 bad arton före detta latinamerikanska och karibiska ledare USA att ta bort Kuba från listan, detta genom ett brev till president Biden. Även Colombias president Gustavo Petro har vid möten med utrikesminister Antony Blinken uppma-

nat USA att upphöra med orättvisan att stämpla Kuba som en stat som finansierar terrorism.

Världskyrkorådet, som representerar kyrkor med 500 miljoner medlemmar, antog på sitt senaste möte ett uttalande som utfäster att ”Vi kräver att Kuba stryks från listan över stater som stödjer terrorism och att man följer kyrkorna som profetiska röster för fred, hopp, samarbete och ömsesidig respekt”. Resolutionen stöddes enhälligt av alla medlemmar och var en del av en större rörelse mot internationella sanktioner.

I USA har en grupp på 160 advokater undertecknat ett brev till president Biden med en uppmaning att ta bort Kuba från listan över stater som finansierar terrorism (State Sponsors of Terrorism, SSOT). I brevet hävdas att det inte finns något juridiskt eller moraliskt skäl för att ha Kuba på listan och att ”med tanke på den enorma ekonomiska, sociala, humanitära och kom-

mersiella effekt som placeringen på listan har haft för Kubas folk, fortsätter upprätthållandet av sådana förevändningar att vara en skamfläck för USA:s utrikespolitik”.

Även så fula fiskar som Josep Borell, EU:s höga representant för utrikesfrågor, och ett antal före detta säkerhetsrådgivare och statstjänstemän som arbetat med USA:s Kubapolitik i både republikanska och demokratiska administrationer, har ställt sig frågande till terrorlistningen. Lawrence Wilkerson, stabschef då Colin Powell var utrikesminister, säger rent ut att ”Kuba

stödjer inte terrorism, det är en fiktion som vi skapat för att förstärka motiveringen för blockaden”.

Det finns alltså öppningar för att genom ett folkligt tryck underifrån driva på politikerna att avsluta den här charaden och visa lite anständighet.

Inför EU-valet riktar Svensk-Kubanska Föreningens nationella styrelse ett brev till Utrikesutskottet i riksdagen och till kommande EU-parlamentariker. Det är anmärkningsvärt att EU upprepade gånger har uttalat sig emot både terrorstämplingen och blockaden men inte agerat i praktiken. De har i alla fall på pappret hävdat internationell rätt och dess medlemsstaters rätt till självständig handel och utbyte länder emellan. Men för att fina ord ska bli verklighet behövs det en kraft som håller upp en rättvisande spegel. Vi i Svensk-Kubanska ska arbeta för att samla så mycket kraft vi kan, och vi inbjuder andra organisationer att komma med oss i detta arbete.

Blockaden ska falla, men som ett första steg på vägen kan vi kämpa för att få bort Kuba från USA:s terrorlista! ■

Kuba i Gothia Cup 2025

Tillsammans gör vi det omöjliga möjligt!

PFF – Proletären FF – är en idrottsförening som startades 1972 av ett gäng unga arbetare som var politiskt intresserade och aktiva i solidaritet med Vietnams folk.

Främst har verksamheten bestått av fotboll, men under åren har olika sporter organiserats – beroende på intresse och villiga personer som tagit ansvar för just den verksamheten. PFF har helt ideellt byggt ett eget klubbhus i Tynned i Västra Göteborg. Idag har vi följande sporter på programmet: fotboll, boxning, thaiboxning och friidrott.

Förutom idrott har klubben

utvecklat ett omfattande solidaritetsarbete framför allt genom Fredsloppet, som i år arrangeras för 40:e året i rad. Under hösten kommer klubbens drygt 50-åriga historia att presenteras i en bok, där solidariteten med Kuba är en viktig del.

PFF och Kuba

Kuba, och dess kamp för socialism och att själva få bestämma sin framtid, väckte tidigt intresse bland PFF:s medlemmar. I början på 1990-talet reste ett par ungdomar med ledare till Kuba. Vårt handbollslag åkte 1993 till Kuba för matcher och studiebesök.

Inför VM i Friidrott i Göteborg 1995 gjorde Alberto Juantorena, som då var medlem i Internationella Friidrottsförbundets styrelse, flera besök på klubbhuset och han deltog även i en internationell träff på klubbhuset under VM.

Flera av klubbens medlemmar har deltagit på olika brigadresor arrangerade av Svensk-Kubanska Föreningen. I klubbhuset har även Svensk-Kubanska arrangerat internationella träffar. Samarbetet har lett till att föreningen även är medlem i PFF.

Fredsloppet

Fredsloppet, som under flera år genomfördes till stöd för kampen mot apartheid, ledde till att PFF fick mycket bra kontakt med ANC i Sydafrika. Då PFF tog upp och belyste även andra rörelser i världen som kämpar mot imperialismen utvecklades Fredsloppet snabbt till en samlingspunkt för flera länder. Under några år arrangerades internationella Fredsloppskonferenser med stöd av statliga SIDA.

Kuba blev en viktig del i Fredsloppet och bidrog både med duktiga löpare och konferensdeltagare. Under de senaste tio åren har Svensk-Kubanska Föreningen varit medarrangör till Fredsloppet i Göteborg tillsammans med flera olika organisationer.

Sedan några år tillbaka genomförs Fredsloppet även i andra städer, och där spelar Svensk-Kubanska en viktig roll. Allt arbete görs ideellt och överskottet går varje år till någon organisation, som exempelvis till Svensk-Kubanskas penninginsamling Mediciner för Kuba.

Gothia Cup och PFF

Gothia Cup, som arrangeras av BK Häcken, genomförs varje år sedan

Svensk-Kubanska Föreningens årsmöte den 16 mars 2024: Gunnar Silvermo från föreningens göteborgs-avdelning informerar om arbetet med att bjuda in ett fotbollslag från Kuba till den stora ungdomsturneringen Gothia Cup år 2025.

Foto: Martin Österlin

1975. Gothia Cup är världens största ungdomsturnering i fotboll för flickor och pojkar. 2023 deltog 1878 lag från 69 nationer och 4771 matcher spelades. Invigningen sker inför en publik på ca 50 000, där varje nationsflagga finns i täten för det lag som är utvalt att representera sin nation. Hela 147 nationer har deltagit någon gång, men fortfarande saknas Kubas flagga.

PFF har sedan många år en bra relation med BK Häcken och Gothia Cup. När PFF har haft internationella gäster, besöks ofta Gothia Cups kansli. 2003 lämnade Dennis Andersson över en inbjudan för gratis deltagande till ett palestinskt lag. Detta ledde 2005 till att ett lag från Palestina deltog för första gången i turneringen. Att se det palestinska laget med sin flagga tåga in på Nya Ullevi var stort.

2013 deltog åter, genom PFF:s försorg, ett lag från Palestina. Denna gång flög laget från Amman till Paris, där PFF hämtade med buss. Den gjorde olika stopp i Europa för matcher och information om den palestinska situationen, och sedan deltog laget både i Gothia Cup i Göteborg och Dana Cup i Danmark.

Drömmen om Kuba i Gothia

Flera gånger har vi pratat med representanter från Kuba om möjligheten att få med ett lag från Kuba till Gothia Cup. Vi har tillsammans gjort besök hos Gothia och de har fått en inbjudan med gratis deltagande, men det har runnit ut i sanden.

I samband med Svensk-Kubanskas nationella årsmöte 2023 gjordes ett nytt försök. PFF träffade den kubanska delegationen under ledning av ambasadör Alba Soto Pimentel. Ett konkret resultat blev att vi tillsammans skulle arbeta för ett kubanskt lag till Gothia Cup. PFF bestämde att överskottet från

”PFF vet hur mycket symbolik som kan ligga i att ett kubanskt lag deltar i cupen. Det är en värdefull skatt som dessa ungdomar kan ta med sig när de får möjlighet att delta och utbyta erfarenheter med så många andra nationaliteter, i en atmosfär av kamratskap, där solidariska värderingar främjas.”

**Kubas Sverigeambassadör
Alba Soto Pimentel.**

Fredsloppet 2023 skulle gå till reskostnader för laget, vilket innebar att det finns drygt 90 000 kr som grundplåt.

PFF kontaktade Gothia som lovade att bjuda ett kubanskt lag att delta gratis. I samband med Fredsloppet 2023 lämnade Niclas Andersson Freiholtz från Gothia inbjudan till ambassadör Alba Soto Pimentel. Niclas sa: ”Gothia gör det möjligt för ungdomar från hela världen att träffas. Hittills har 147 nationer träffats genom turneringen. Vi har aldrig tidigare haft något lag från Kuba, så detta blir något extra för turneringen.” Christine Vaple, som nyligen vistades på Kuba, knöt kontakter med Kubas Fotbollförbund, som sa att de arbetar för att representeras av ett flicklag i 15–16 års åldern.

Så förverkligar vi drömmen

Utvecklingen i Palestina och Israels folkmord tvingar oss att lägga fokus på Palestina i årets Fredslopp. Därför är det bestämt att 75 procent av överskottet skall gå till Palestina genom Palestinagrupperna. Resterande 25 procent går till det kubanska lagets resa till Gothia Cup år 2025. Genom att vi arbetar tillsammans med att värva deltagare och försöka starta Fredsloppet på nya orter bidrar vi till att öka solidariteten med både Palestina och Kuba.

Niclas Andersson Freiholtz från Gothia Cup har just överlämnat en formell inbjudan till ett kubanskt fotbollslag att delta i cupen 2025. Från vänster: Niclas Andersson Freiholtz, Gothia, Kubas ambassadör Alba Soto, Kubas konsul Yohanna Cordero och PFF:s Bengt Frejd. Foto: Hanna Frejd.

Ett besök av en grupp tonårsflickor från Kuba är mycket mer än bara fotboll. För att detta skall bli så bra som möjligt kommer PFF att söka kontakt med styrelsen i Svensk-Kubanska Föreningen. Vi vill diskutera såväl Fredsloppet som hur vi tillsammans skall göra det omöjliga möjligt:

- Att se ungdomar från Kuba gå in på Nya Ullevi inför 50 000 ungdomar från hela världen med den kubanska flaggan i täten.
- Tillsammans, men bara tillsammans, klarar vi att förverkliga drömmen. ■

Bengt Frejd
Proletären FF

Anmäl dig till Fredsloppet!
www.fredsloppet.se

**Vill du arrangera
Fredsloppet på din ort?
Kontakta:**
info.fredsloppet@gmail.com

**Vill du bidra till insamlingen
för att kunna ta emot ett lag
från Kuba till Gothia Cup?
Swisha till: 123 533 33 64
eller girera till:
plusgiro: 94 75 81-5.
Skriv "Kuba till Gothia"!**

Svensk-Kubanska Föreningen

Nationellt årsmöte i Stockholm 16 mars

65 föreningsmedlemmar från hela Sverige samlades till årsmöte för att diskutera verksamheten genomförd under 2023 och besluta om planen för 2024. Mötesordförande var Torbjörn Björlund.

Foto: Martin Österlin

Otto Staaf och Smilla Jalasjoki från Malmö visade sin film från Första Majbrigaden 2023.

Foto Betty Möller

Martin Österlin avtackades efter sina 36 år i Svensk-Kubanskas styrelse.

Dagen avslutades naturligtvis med fest!
Konferencier var Jeannette Escanilla.

Foto: Martin Österlin

Zoltan Tiroler tog emot Vänkapsmedaljen från Kubas ambassadör Alba Soto. En stor hedersbetygelse!

Foto: Martin Österlin

Uttalanden från Svensk-Kubanska Föreningens årsmöte

Vi lever i en tid när de flesta länderna i Europa väljer att underordna sig villkorlös i sin strävan att få vara med i de starkastes klubb. Där vi ser hur styrande politiker överger varje tillstymmelse till självständighet och där den folkliga opinionen mest är något som ska hanteras, manipuleras eller kollras bort. Existensiella hot ska allra helst gömmas undan i larmet från militarism och upprustning.

Hyckleriet och självrättfärdigheten är gränslös men priset är cynism och hopplöshet som sprider sig i samhällskroppen.

Kuba visar genom sitt exempel att det är möjligt för ett litet land att upprätthålla sin värdighet och välja sin egen väg. Att solidaritet, medmänsklighet och socialistisk demokrati kan vara vägledande principer som inte alls behöver överges trots att omständigheterna är hårda.

För det får kubanerna betala ett oerhört högt och orättvist pris. För det är just det som är poängen med blockaden, den som inte kan sockras till lydriad ska straffas till underkastelse.

Den kubanska revolutionen lever och begränsar sig inte bara till ett uppror 1959, utan är snarare en ständigt pågående dynamik kring utvecklingen, en samhällsidé byggd på rättvisa, jämlikhet och självständighet. Genom sin existens ger Kuba hopp till de folkrörelser som lyfter rösten för fred, förnuft och solidaritet och som vågar motsätta sig folkmordet i Palestina.

Svensk-Kubanska Föreningen ser det därför som sin uppgift att ständigt ifrågasätta den illegala blockaden med alla medel vi har, både praktiskt och politiskt. Konkret handlar det om att skapa lite andrum för det kubanska folket genom insamlingar, lokala projekt

och medicinkampanjer och att fördjupa och stärka våra band till Kuba.

Men också att utveckla vårt samarbete med våra systerorganisationer i Europa för att tillsammans kunna ifrågasätta och konfrontera de politiker och institutioner som hellre böjer sig för USA:s diktat än tillåter de egna medborgarna och företagen möjligheten att ha ett utbyte med Kuba.

Vi kräver att FN:s omröstningar mot blockaden och EU:s lagstadgade skydd för de som vill bedriva handel med Kuba ska omsättas i praktisk politik. Den grundlösa och godtyckliga uppsättningen av Kuba på terrorlistan måste upphävas.

Solidariteten är det vapen med vilket vi slår tillbaka mot blockaden!

Folkmordet i Gaza måste upphöra!

Svensk-Kubanska Föreningen begränsar sig inte till att stödja det socialistiska Kuba och det progressiva Latinamerika. Vi är en del av den anti-imperialistiska rörelsen. Vi tar lika självklart ställning mot NATO och DCA-avtalet som för Palestina. Efter nazisternas systematiska utrotning av judar och andra ”misshagliga” sades det samfällt ”Aldrig mer!” Det visade sig vara en läpparnas beaktelse. Nu ser vi åter fördrivning, folkmord och etnisk rensning. Vi hör samma nazistiska vokabulär om människor som ”rättor”, ”kackerlackor”, vilka inte är värda annat än att dödas, även om det är små barn.

Vi ser historien upprepa sig och politiker och medier i Västvärlden, de som upprepat mantrat ”aldrig mer” i 75 år gör – ingenting! Jo, de förser apartheidregimen i Israel med pengar, bomber, raketer och ammunition! Israel är USA:s bandhund som upprätthåller den s.k. regelbaserade världsordningen i regionen. Inte internationell

rätt och FN-stadgan – den bryter man mot dagligen. Utan USA:s regler för världsdominans. Därför hålls Israel under armarna av Väst i sitt mordiska projekt, som pågått ända sedan den koloniala skapelsen grundades på etnisk grund och på invånarnas bekostnad. Det är ingen tillfällighet att Israel är det enda land som år efter år, i mer än 30 års tid, röstat med USA när det gäller världens fördömande av USA:s blockad av Kuba.

Mot både Kuba och Palestina använder USA/Israel hunger som vapen. Både Kuba och Palestina hindras från att få utvecklas fritt. Varken Kuba eller Palestina accepteras av Imperiet och dess vasaller.

Israels slakt och utsvältning av palestinier har blottlagt Västvärldens hyckleri i dess propaganda om demokrati och mänskliga rättigheter. Medan regeringarna i Väst stöder USA/Israel så stöder det globala Syd palestiniernas och kubanernas kamp mot imperial-

ismen. Det som i våra medier kallas ”världssamfundet”, alltså västvärlden, har 15 procent av världens befolkning. Klyftan djupnar och väcker hoppet om en bättre värld.

- Stoppa Israels/USA:s folkmord i Palestina!
- FN:s resolutioner måste genomdrivas!
- Leve ett fritt, demokratiskt och sekulärt Palestina, befriat från apartheid, förtryck och alla former av etnisk diskriminering!
- Den rasistiska sydafrikanska apartheidregimen föll – den rasistiska sionistiska israeliska kolonialregimen ska falla!
- Solidaritet med Kuba och Palestina!

Stockholm 16 mars 2024

Kubas relationer med Ryssland och andra

Världen håller på att förändras. 500 år av västerländsk dominans är i sitt slutskede. Klyftan mellan Väst och övriga världen växer och har påskyndats av kriget i Ukraina och folkmordet i Gaza.

Ett uttryck för denna tendens är den växande samarbetsorganisationen BRICS+. Den består idag av Brasilien, Ryssland, Indien, Kina och Sydafrika, samt numera också Saudiarabien, Förenade Arabemiraten, Iran, Egypten och Etiopien. Ett drygt 30-tal länder står på kö för att ansluta sig. Bland dem finns Algeriet, Bolivia, Indonesien, Kazakstan, Colombia, Venezuela, Nicaragua och Kuba.

Som synes en blandad skara med väldigt olika sociala, politiska och ekonomiska system. Men en sak förenar dem: De vill skapa alternativ och bryta sig loss från USA:s överhöghet. Inte minst gäller det ett minskat beroende av US-dollar. Därför kan de, trots mycket stora olikheter, samarbeta. Och de lägger sig inte i de interna angelägenheterna i de övriga staterna.

Bland medlemmarna i BRICS finns de tre stater som USA pekar ut som utmanare till den USA-dominerade världsordningen och därmed USA:s huvudfiender: Ryssland, Kina och Iran. Om USA anser dem vara fiender så gör också NATO, EU och förstås Sverige det.

Icke-inblandning och ömsesidig respekt

Kuba vill ha normala relationer med alla länder (utom med Israel, som man bröt med för mer än 50 år sedan), också USA. Man håller på principerna om icke-inblandning och ömsesidig respekt. Kuba har goda relationer med länder som Ryssland, Kina, Iran och Nordkorea, för att nämna de mest omdiskuterade och kritiserade. Kritik mot detta har kommit, särskilt efter

Rysslands invasion av Ukraina. Mer sällan hör man några invändningar mot Kubas relationer med en rad reaktionära arabstater.

Viktigt att konstatera är att Kuba i upprepade FN-omröstningar som fördömer Rysslands invasion, inte röstat mot, utan lagt ner sin röst. Att man inte röstat för, förklarar Kuba med att resolutionerna varit ensidiga och inte pekat på de provokationer som föregick invasionen. Kuba hänvisar till FN-stadgan och internationell rätt, vilket motiverar landets uteblivna uppslutning bakom invasionen. (Kubas uttalanden om kriget kan hittas på Svensk-Kubanskas hemsida. Använd sökfunktionen och sök på "Ukraina".)

2/3 av världen är neutral eller positiv till Ryssland

Här i Sverige matas vi med ett ensidigt eurocentriskt perspektiv och när det pratas om "världssamfundet" så innefattas i princip bara västvärlden, ynka 15 procent av världens befolkning. Största delen av världen ser inte på kriget som Europa. Två tredjedelar av världens befolkning lever i länder som antingen är neutrala eller positiva till Ryssland. Många regeringar vill inte ta ställning. De har inte anslutit sig till sanktionerna och de vägrar skicka vapen till Ukraina. I Latinamerika gäller det länder som Mexiko, Brasilien, Colombia med flera. Andra viktiga aktörer som inte heller tagit ställning är Saudiarabien, Indien och Sydafrika. Det trots att USA erbjuder såväl nya vapen som pengar. (Detta gäller självklart inte ett land som Kuba, de får inga sådana erbjudanden). Världen utanför Europa vill se diplomati, förhandlingar och ett slut på kriget, vilket också är Kubas position. Europa eldar på med massiva vapenleveranser för ett fortsatt krig till det omöjliga målet att Ukraina ska segra.

Ofta brännmärks och pekas Kuba ut när det i själva verket har ungefär

samma inställning som andra länder i det globala Syd. Nu senast kritiserar Kuba för att det gratulerat Vladimir Putin efter valet. Kuba kritiserar, men medierna nämner oftast inte att länder som Indien, Bolivia, flera stater i Västafrika och hela Karibien (via Caricom) också finns bland gratulanterna. 19 mars 2024 konstaterar brittiska dagstidningen The Guardian om gratulationerna till Putin: "Kommentarerna från ledare i Europa och USA stod i skarp kontrast till gratulationer som strömmade in från länder i Asien, Afrika och Latinamerika."

För Kubas del handlar det om diplomati. Kuba lyckönskar regelmässigt nya statschefer och kommer förmodligen också att gratulera Trump, eller Biden i höst. Kuba skickade kondoleanser när Reagan dog. Visst, man kan ha åsikter om detta, men det är kubansk diplomati.

Ryssland ger Kuba en livlina

För Kubas del tillkommer ytterligare ett viktigt argument. USA driver med sin aggressiva politik ön i armarna på Ryssland. Sedan USA:s 243 skärpningar av blockaden, och utpekandet av Kuba som ett land som stöder terrorism, befinner sig Kuba i en extremt allvarlig ekonomisk kris. USA:s åtgärder hindrar oljefrakter till Kuba, de stoppar handel, investeringar, transaktioner och medför en lång rad andra allvarliga konsekvenser ytterligare, som skulle kräva egna artiklar.

Men sammanfattningsvis är den lilla och resursfattiga ön utsatt för ekonomisk belägring och kämpar för livet. Till den drunknande kastar då Ryssland ut en livlina. Rysslands motiv är ointressanta här. Om du håller på att kvävas tar du emot en livlina även om den kommer från Satan själv. Tycker kritikerna att Kuba istället ska alliera sig med den makt, USA, som i 65 års tid försökt knäcka dem, eller med ett av få länder som ger handfast stöd?

Eller ska kubanerna begå kollektivt självmord genom att avvisa hjälp som de erbjuds, alternativt kapitulera för Miamimaffian? Och trots det kritiska läget har Kuba alltså inte slutit fullt upp bakom Rysslands invasion eftersom man hänvisar till FN-stadgan. Det sistnämnda borde väcka mer förvåning än gratulationerna till Putin, med tanke på öns belägenhet.

Om sanktionerna inte fanns, om USA plockade bort Kuba från den politiskt motiverade listan över länder som sägs stödja terrorism, skulle Kubas handlingsfrihet öka betydligt.

Så det bästa sättet att verka för detta är solidaritet med Kuba! ■

Zoltan Tiroler

Ryssland är till ytan världens största land, ungefär dubbelt så stort som USA, med ofantliga naturresurser och med en befolkning på ca 144 miljoner, dvs mindre än hälften så mycket som USA. Liksom Kuba är Ryssland utsatt för USA:s och Västvärldens sanktioner.

Kubas vice utrikesminister **Carlos Fernández de Cossío** intervjuades i april 2022 om Kubas position i förhållande till Ryssland. Här följer ett utdrag:

”Kubas position är att detta krig hade kunnat undvikas. Vi säger det nu. Vi pratade om det 2014. Vi sa att det var oansvarigt av USA:s regering att fortsätta att flytta fram NATO mot Rysslands gränser, att Ryssland självklart skulle känna sig hotat, att Ryssland skulle försöka undvika en position i vilken den är omringad av NATO och då tvingas agera mot ett NATO-land för att skydda sig. Vi har sagt detta i årtal. Så vi säger att det är USA:s ansvar att det pressat fram NATO upp mot Rysslands gränser.

Till detta kommer våra principer och vår traditionella position när det gäller respekt för internationell lag och vi är motståndare till varje övergrepp, varje intervention av ett land

mot ett annat, till varje överträdelse av gränsen till ett självständigt land. Ryssarna vet det, det internationella samfundet vet det. Det är Kubas ständiga inställning.

Vi sa från första början, från det att konflikten började, att samtal behöver äga rum, att försäkringar behöver ges så att varje land i Europa kan leva i fred och inte tvingas i krig på grund av hegemoniska ambitioner, på grund av vilja att pressa kriget mot Rysslands gränser.

Det har varit Kubas inställning. Och det följer inställningen hos länder i Latinamerika. De får tala för sig själva och man kan se att inte alla världens länder tycker att det är en bra idé för NATO att pressa på mot Ryssland. De har sett detta som ett hot i årtal.”

(Hela intervjun finns på Svensk-Kubanskas hemsida.)

BRICS+ 20 april 2024

Mörkblått: BRICS+ medlemsstater. **Ljusblått:** Saudiarabien, inbjudet till BRICS men har ännu inte formaliserat sitt inträde. **Grönt:** 15 stater som ansökt om medlemskap. **Gult:** 26 stater som uttryckt sitt intresse att ingå i BRICS+.

Klyftorna vidgas i Amerika

När den kubanska revolutionen 1959 kastade ut USA:s hantlangare, diktatorn Batista, var det något fullständigt nytt. Befrielsen innebar att Kuba var det första landet i regionen där dess egen regering var mäktigare än Vita Huset och USA:s ambassadör.

Idag, 65 år senare, är läget ett annat. USA:s totala dominans har brutits och imperiet kämpar för att behålla så mycket det kan av kontrollen över politik och naturresurser. Viktiga faktorer för att uppnå detta är USA:s militära Sydkommando och att splittra länderna i regionen. Simón Bolívars dröm om ett enat Latinamerika kan USA inte acceptera.

Det mest avancerade uttrycket för samarbete och integration utgörs av ALBA-TCP, ”Den Bolivarianska Alliansen för Folken i Vårt Amerika – Folkens Handelsavtal”, bildat 2004 av Kubas Fidel Castro och Venezuelas Hugo Chávez. Idag ingår Antigua och Barbuda, Bolivia, Dominica, Grenada, Kuba, Nicaragua, Saint Kitts och Nevis, Santa Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna och Venezuela i Alliansen.

BRICS växer

På global nivå utmanas USA av handelsblocket BRICS. De ursprungliga fem länderna är numera tio. Ytterligare

ett 30-tal regeringar står i kö för att få komma med. I Latinamerika, som idag endast har Brasilien som medlem, är det Venezuela, Bolivia, Colombia, Kuba och Nicaragua som står i kö.

Sedan USA tappat sina traditionella strategiska bundsförvanter i Mexiko och Colombia är det nu främst Argentina, Ecuador och Peru som utnyttjas för att hejda folkens krav. Men stormakten har också total kontroll över Uruguay, Paraguay, Guyana, Panama och Costa Rica.

Argentina

Argentina, med sin bisarre president Javier Milei ber om att få gå med i NATO. Han bjuder in USA att ha militärbaser i landet (ungefär som Sverige och DCA-avtalet) och avvecklar i snabb takt statsapparaten (utom själva kärnan; våldsapparaten i form av polis och militär). Milei är fanatisk Israelanhängare och skickar vapen till Ukraina. Medan han rustar upp hemma (”mot Hamas”!) har fler än 3 miljoner argentinare fallit under fattigdoms-

strecket under de få månader Mileis högerstyre varat.

Ecuador

Ecuador, som framgångsrikt leddes av vänsterns Rafael Correa från 2007 till 2017, har sedan dess varit i en brant utförsbacke. Fattigdomen och våldet har exploderat. Våldsspiralen skyller högerregeringen på ---- Kuba! Correa lyckades med bedriften att få ut USA-militären ur landet (”De får vara här om Ecuador kan upprätta en militärbas i Miami”), något som förfuskats av president Noboa. USA har skickat militär till landet, vilket medfört konsolidering av de kriminella gängerna och narkotikakartellerna.

Landet drog senast till sig

uppmärksamhet när det, i strid med internationella konventioner, stormade Mexikos ambassad i Quito för att gripa före detta vicepresidenten Jorge Glas. Att kränka en utländsk diplomatisk beskickning är något som inte ens Chiles diktator Pinochet vågade sig på. Regeringen, med landets rikaste person

banankungen Daniel Noboa som president, var kanske inspirerad av Israels kriminella attack på Irans konsulat i Damaskus.

Peru

Peru leds av Dina Boluarte sedan landets folklige vänsterpresident Pedro Castillo avsattes i en kupp i december 2022. Det ledde till ett 60-tal dödade och tusentals skadade av säkerhetsstyrkorna. ”De bär sig åt som nazister”, kommenterade Colombias president Gustavo Petro. Också till Peru har USA skickat militär. De har placerats i södra delen av landet, den region där motståndet mot kuppregimen är mest utbrett.

Ny fräck USA-plan

USA känner sin maktposition hotas och nyligen har en plan, fräckt nog kallad ”Simon Bolivar”, avslöjats. Den syftar till att förhindra att regionen stärks ekonomiskt genom handel med makter som Kina och Indien. Nästa steg är att isolera länder som inte stöder USA, bland dem Colombia, Bolivia och Venezuela. Detta genom att gynna oppositionen och underblåsa tvister mellan länderna. Det är i det skenet vi kan se Ecuadors angrepp på Mexikos ambassad. USA:s subversiva planer har inte minst Bolivia i sikte, där USA arbetar intensivt för att splittra regeringspartiet MAS och återta kontrollen över det resursrika landet. Enorma ansträngningar sätts in för att uppnå målen, där inte heller regeringarna i Mexiko, Brasilien eller Honduras är undantagna från USA:s destabiliseringsplaner. För att inte tala om USA:s favoritfiender Kuba, Venezuela och Nicaragua.

Mobilisering, samarbete, klasskamp!

Den unipolära världen med USA som ensam härskare har kommit till vägs ände. Men imperiet ger inte upp makten frivilligt. För att motverka USA:s planer är det nödvändigt att påskynda den latinamerikanska integrationen och enigheten. Grunden för detta är folklig mobilisering, samarbeten, sociala rörelser och klasskamp. ■

Zoltan Tiroler

I USA:s ledband: Daniel Noboa, Ecuador och Javier Milei, Argentina. Laura Richardson, USA:s Sydkommando, håller i tömmarna.

USA:s ”favoritfiender” är ALBA-staterna, särskilt Kuba, Venezuela och Nicaragua. Bilden visar ett möte i Caracas, Venezuela för socialism och mot imperialism. Här deltar Manuel Zelaya, Honduras tidigare president. Hans hustru Xiomara är nu president i Honduras.

DET UNGA GARDET FÖR KUBA

Svensk-Kubanska Föreningen kan inte bedriva sitt arbete utan ungdomarna. Det är vi ungdomar som utgör nästa generation i solidaritetsarbetet, vi som kommer att fortsätta kampen mot imperialismen och för folkens frihet även långt efter att dagens förkämpar vandrat vidare.

För att bedriva detta arbete har föreningsstyrelsen utsett en ungdomsgrupp.

Det vi gör rent konkret är att vi besöker ungdomar, var de än må vara, och försöker sprida information om Kuba, dess problem och dess framgångar. Bara ett enkelt samtal där den som inte är särskilt insatt i ämnet får chansen att prata fritt, ställa frågor och fundera går en lång väg. På Ung Vänsters riksting i Hallsberg, där vi var senast, hade vi intressanta diskussioner med ungdomar om allt från Kubas medicinska åtaganden till blockaden och, så klart, den evigt närvarande Ernesto Che Guevara.

Vid besök har vi gärna med oss material till bokbord, och så även denna gång. En stor resväska fylld med

böcker, flygblad, tidningar och små accessoarer packades snabbt upp på bordet, och länsades nästan lika snabbt av ivriga ungdomar. Efter helgen kunde vi, som oftast, konstatera att det ännu finns ett stort intresse för Kuba i Sverige, bara man ger folk chansen att vidga sina vyer och diskutera.

Exemplet Hallsberg kan ses som symptomatiskt för hela vår verksamhet. Liberala debattörer vill gärna få det att låta som att de som står med Kuba i innevarande år bara är fossiler – övervintrade diktaturkramare som är hopplöst fast i det förflutna. Genom vår verksamhet motbevisar vi alla dessa antaganden, och det ser ungdomarna.

Inställningen till Kuba bland ungdomar i Sverige präglas av en stor okunskap. Det vanligaste är att man

inte vet särskilt mycket om landet med undantag för Fidel Castro (och möjligtvis Che Guevara), men att man genom skolan, media och andra opinionsförmande institutioner fått en passivt negativ bild av ön. Även denna negativa inställning, som har mycket gemensamt med kallkrigsmyter om kommunism, är dock mer föränderlig idag än någonsin. Botemedlet mot ignorans är bildning, och det är just därför vi i ungdomsgruppen bedriver vårt arbete.

Vi har en högst fördelaktig situation i de stormar som greppat världen under de senaste åren. Invasionen av Ukraina, i kombination med det pågående folkmordet i Gaza, har successivt väckt ungdomen i Sverige ur sin passivitet. Imperialismen ses inte längre som självklar. När de härskande "sanningarna" avslöjas som lögnerytan utan belägg skakas hela grunden för det rådande världssystemet. Många, och särskilt ungdomarna, börjar ställa farliga frågor: "Ifall staten och media ljuger om Palestina, vad mer ljuger de om? Stämmer verkligen det de sagt om Kuba?"

Samtidigt kan det inte nog understrykas att ideologi spelar en viktig roll i vårt arbete. Svensk-Kubanska Föreningen må vara partipolitiskt obunden, men den kan inte vara *politiskt* obunden. Hela Kuba-frågan är politisk, eller snarare politiserad, av media och mäktiga statliga intressen.

Ung Vänster höll sitt riksting i Hallsberg i slutet av mars. Här står Smilla Jalasjoki i talarstolen.
Foto: Selma Selimovic

Hannes Pakarinen, Smilla Jalasjoki och Nicole Haffner bakom ett välförsett Svensk-Kubanskt bokbord i Hallsberg. Foto: Tiki Torrkulla

Själva anledningen till blockaden och terrorstämplingen är politisk – direkt kopplad till Kubas “avvikande” samhällsstruktur.

Ungdomar i Sverige må vara mer mottagliga för anti-imperialistiska attityder nu än för bara några år sedan, men “äpplet kommer inte falla av sig självt”. Den enorma spontana anti-imperialistiska kraft som visat sig i demonstrationerna mot folkmordet på palestinierna är hoppgivande, men kan inte tillåtas rinna ut i sanden.

Samma sak gäller Kuba. Att exempelvis se blockaden som ett brott mot Kubas suveränitet, ett vidrigt försök att svälta ut kubanerna, är korrekt i sak – men utan en tillhörande förståelse av imperialismen är detta ställningstagande meningslöst. Endast genom att se sammanhanget – att Kuba och Palestina är offer för ett och

samma världsomspännande system, samma system som Vietnam, Algeriet, Sydafrika m.fl. slagit tillbaka under det förra århundradet, kan vi bedriva ett riktigt, medvetet arbete för Kuba och mot imperialismen.

Just detta är ungdomsgruppens hållning. Vi bedriver ett medvetet anti-imperialistiskt arbete för Kuba bland ungdomar. Vi försöker skapa en ny generation frihetsälskande progressiva röster ur den spontana energi som uppvisas över hela landet. Vi erbjuder ideologisk och faktamässig ledning för ungdomar i Sverige.

Genom att tillhandahålla information och, som i Hallsberg, diskutera med ungdomar på tu man hand, knäcker vi successivt propagandan och framhåller sanningen. Just detta är syftet med ungdomsgruppen, ja, hela vår organisation – att stå på faktans och

Ny redaktör!

Från nr 3-2024 kommer Tidskriften Kuba att ha en ny redaktion. Redaktör är Hannes Pakarinen.

Hannes är 21 år och studerar samhällsplanering på Örebro Universitet.

sanningens sida mot illvilliga förtal och accepterade lögnar.

I Hallsberg fick vi 17 nya medlemmar. Nästa gång vi besöker ungdomar kommer vi få än fler. Till slut kommer det inte finnas en enda person som inte vet sanningen om Kuba, och som inte aktivt tar ställning mot blockaden, mot terrorklassningen och för vänskap med det kubanska folket – och med alla världens förtryckta folk. Ungdomsgruppen arbetar för att nå ut till alla ungdomar som står med freden och utvecklingen. ■

*Hannes Pakarinen och
Smilla Jalasjoki
Ungdomsgruppen*

Kontakta Ungdomsgruppen:
Smilla Jalasjoki, 073-150 93 56
smillajalasjoki@gmail.com

Manuel Vanegas från mediCuba-Europa lämnar över mediciner till William Solers barnsjukhus i Havanna.
Foto: mediCuba-Europa

Vi fick ett tackbrev ...

Svensk-Kubanska Föreningen har under flera år sänt pengar insamlade under kampanjen *Mediciner för Kuba* till mediCuba-Europa, som använder de insamlade medlen till inköp av mediciner, medicinsk utrustning och råvaror till läkemedelstillverkning för Kubas räkning.

Vid tidigare tillfällen har vi sänt in 10 001, 10 002, 10 003 och 10 004 euro. Nu i januari sände vi 10 005 euro till mediCuba-Europa.

Den 3 april kom följande meddelande från mediCuba-Europa, som vi återger här i ganska fri översättning:

Kära vänner i Svensk-Kubanska Föreningen!

Tack så mycket för er donation på 10 005 euro i januari i år. Den används för att stödja Kubas hälsovårdssystem under denna svåra tid.

Nu har vi kunnat leverera en första sändning av barncancermediciner till

William Solers barnsjukhus i Havanna. Detta inköp var mycket angeläget eftersom det är svårt att fortsätta behandla cancersjuka barn när det råder brist på mediciner.

Vi har levererat actinomycin D, som var den första antibiotika som visade sig vara verksamt mot cancer och nu används för behandling av olika tumörer hos barn, t.ex. Wilms tumör. Vi har också levererat cyclofosamid, som är ett immunsuppressivt läkemedel, och temozolomid mot hjärntumörer.

Tack igen för ert bidrag genom Mediciner för Kuba. Det var avgörande för att vi skulle kunna förse Kuba med dessa livsavgörande läkemedel. ■

Solidariska hälsningar

Manuela Cattaneo
koordinatör, mediCuba-Europa i
Schweiz

Sjuka barn i Kuba behöver vår hjälp nu mer än någonsin!

Tillsammans kan vi bidra till inköp av mediciner som får livsavgörande betydelse!

**Ge ett bidrag till Svensk-Kubanska Föreningens penninginsamling Mediciner för Kuba:
Plusgiro: 23 57 15-0
eller Swish:
123 182 37 72**

Los Van Van -

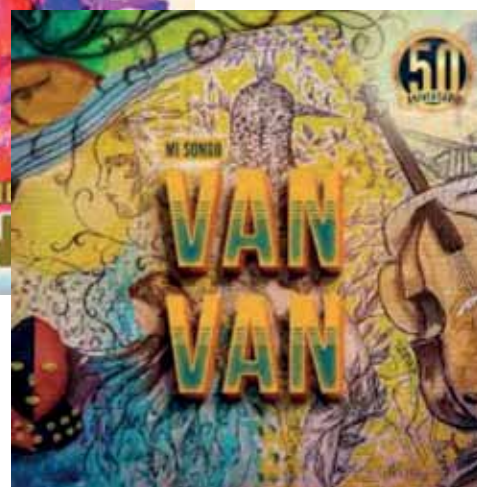
skaparna av "songo"

Den femte juni 2023 skulle Los Van Van spela på Uppsala Konsert & Kongress och jag skulle äntligen få se och uppleva den legendariska kubanska gruppen.

Men den 1 juni, fyra dagar innan konserten, nåddes jag av ett meddelande om att sångaren och låtskrivaren i gruppen, Juan Formell, hade avlidit på scen under en konsert i New York. I mitt stilla sinne dök ungefär samma fråga upp som Martin Ljung ställde sig själv när han fick höra om Fingal Olsson i den berömda SVT-sketchen: "Är inte han död?" Det visade sig att jag hade både rätt och fel. Visst, Juan Formell, Los Van Vans legendariska grundare dog redan den 1 maj 2014, men hans son, med samma namn, också han medlem i nutida Los Van Van, är däremot den man som nu så tragiskt hade avlidit endast 59 år gammal. Men Los Van Van genomförde konserten i Uppsala, för det visste alla inblandade, att både Juan Formell Junior, och Senior, hade velat.

Allt detta säger något om Los Van Van. Visst, Juan Formell är geniet och grundaren, men vad hade han varit utan den kollektiva kraft och gemenskap som han och hans medmusiker och -sångare utgjorde och skapade. Vi är säkert alla vana vid återförenade band med endast någon enstaka originalmedlem kvar, och detsamma kan nog också i viss mån sägas om Los Van Van. Men det finns ändå en skillnad. Los Van Van är en skapelse som ska utvecklas och få nytt blod, och nog har många medlemmar passerat sedan starten 1969. Många av de som står på scen i Uppsala 2023 är definitivt födda efter gruppens födelse.

Los Van Van är Kubas mest kända dansmusikorkester. Den bildades den 4 december 1969 av basisten och tidigare

nämnde Juan Formell. Gruppen blev känd för sitt speciella sound, kallat "songo", som är en sammansmältning av salsa, son och charanga med rock och jazz. Bandet blev med tiden det mest populära bandet på ön, turnerade världen över och vann priser med sitt unika och innovativa sound. Deras texter har alltid speglat den kubanska vardagen, med anspelningar på mat, sex och goda stunder, i observanta, busiga och roliga ordalag. De fortsätter att vara i toppskiktet av musik producerad på ön.

Trots USA:s blockad och svårigheter med marknadsföring och distribution av kubansk musik internationellt har Los Van Van under åren, och även långt före Buena Vista Social Club-fenomenet, turnerat och uppträtt i Latinamerika, Karibien, Europa,

Sovjetunionen och östra Europa, Japan, Kanada och USA.

Ett vittnesbörd om Juan Formells betydelse i Kuba var blommorna som skickades på uppdrag av Fidel och Raúl Castro för att läggas vid bandledarens aska och bas på Nationalteatern i Havanna efter hans död 2014. En rubrik i den kubanska nationella tidningen Granma upprepade vid samma tidpunkt en fras som ofta hörs i Havanna: "Van Van es Cuba" (Van Van är Kuba). ■

Oskar Wigren

Jorge Perugorría och Vladimir Cruz som Diego och David.
I år är det 31 år sedan premiären på denna historiska film.

En oförglömlig filmpremiär

Fresa y Chocolate på Filmfestivalen i Havanna 1993 –
resan dit, och hur boken bakom filmen kom till Sverige

Maria Sandblad

Den här berättelsen börjar egentligen för mer än femtio år sedan, och skulle skrivits förra året. Då var det precis trettio år sedan den kanske bästa, i alla fall mest kända och sedda kubanska filmen någonsin, Oscarsnominerade *Fresa y Chocolate* – *Jordgubbar och Choklad* – av den kubanske regissören Tomás Gutiérrez Alea, (med Juan Carlos Tabío som medregissör) hade premiär i Havanna.

Fast å andra sidan är det prick 30 år sedan Eva Sjöbloms fantastiska översättning av kortromanen filmen bygger på, *Vargen, Skogen och Den Nya Människan*, av kubanske författaren Senel Paz, kom ut på svenska. En litterär

juvel, och en stor konstnärlig bedrift. Och det är också något att fira.

Det började med att jag blev förälskad i kubansk film när jag, två år efter mitt första besök på Kuba med Nordiska Brigaden 1970, började läsa filmvetenskap vid Stockholms universitet. Särskilt i den svala, men under ytan vemodigt känslomättade filmen *Minnen från underutvecklingens tid* – *Memorias del subdesarrollo* – som redan då ansågs som en av de bästa filmerna som kommit från Latinamerika, och som fortfarande finns på listan över de 100 bästa filmerna under 1900-talet. Regisserad av Tomás Gutiérrez Alea, eller Titón som han kallades, som studerat film i Rom för de stora neorealisterna i början av 50-talet och som varit med och skapat ICAIC, Kubas Filminstitut, bara några

månader efter revolutionens seger. En legend. Min tanke var att skriva min uppsats om honom.

Några år senare, när uppsats-planen skrinlagts och jag i mitten av 70-talet bodde i Barcelona och som frilansjournalist bjöds med när kulturella storheter passerade förbi, fick jag träffa honom! En stillsam, egentligen väldigt okubansk, nästan lite blyg man i 40-årsåldern i duffel och polotröja, men hans lågmälda, fullkomligt oemotståndliga humor avslöjade honom. Och jag fick överväldigad chansen att på hackig spanska försöka uttrycka min stora beundran för honom, och min kärlek till Kuba. Och han tackade för båda, vänligt, med en väldigt ”Titonsk” blick i de påfallande vackra, gråblå ögonen.

Tio år senare, våren 1985, möttes vi igen i ett kyligt Stockholm. Regissören och Kuba-vännen Ulf Hultberg hade dragit igång ett filmprojekt om vår berömda författare, kvinnopionjär och världsresenär Fredrika Bremers vistelse på Kuba 1851, och fått Titón, en av världens främsta regissörer, att regissera! Och Titón kom hit för manusmöte och för att börja förstå Fredrikas värld, och jag var lycklig översättare och assistent och fick sitta med vid alla möten. Men trots en lovande början och besök på Årsta slott, där familjen Bremer oftast bodde, blev det trots allas önskingar ingen fortsättning. Däremot upptäckte Titón en container på gatan när vi var ute och gick, fylld av fungerande ting som slängts. Ofattbart! Och omöjligt att motstå. Och ett skrivbord, en bokhylla och två stolar som jag hjälpte honom att gräva fram, skeppades snart över till Havanna per båt.

Senare samma år var jag tillbaka i Havanna, där jag i sällskap med Titón fick vara med bland stjärnor, filmfolk och filmstudenter på balunsen på Hotel Nacional efter det årets historiska filmfestival, där beslutet att bygga filmskolan i San Antonio de los Baños, som skulle erbjuda gratis filmutbildning för studenter från hela tredje världen, tillkännagavs av en annan legend, Fernando Birri, argentinsk filmregissör, ansedd som den nya latinamerikanska filmens fader. Och jag fick skaka hand med en upprymd Fidel, som också var där, stillsamt introducerad av Titón, som verkade känna honom väl, och festen, där både musiken och mojito-drinkarna flödade, pågick långt in på natten, och allt låg öppet och livet väntade. Att säga att jag också var upprymd är ingen överdrift, jag flög över jorden.

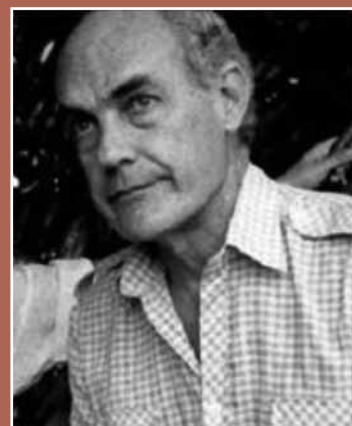
Några dagar senare bjöds jag in att hälsa på i det lilla vita huset i Miramar, nästan dolt i grönska, där Titón bodde tillsammans med skådespelande hustrun Mirta Ibarra; en lugn vrå i det pulserande Havanna, där jag återsåg möblerna vi hittade i containern, och Titón spelade Bach på det gamla pianot efter maten, och vi drack kaffe ur små kubanska koppar i varsin gungstol på

altanen i Havannas mjuka havsvind. Och allt kändes så där självklart och hemma, även om jag aldrig riktigt kunde förstå att också jag fick vara med, att också jag fick räknas in bland Titóns vänner. En gåva från existensen, ett mysterium, som jag försökte lära mig att våga ta emot.

Några år senare lärde jag känna Paula Alí, skådespelerska och väninna till en vän till Titón, Oscar Álvarez, som hade en roll i Titóns då senaste film, *Hasta cierto punto*, som tog mig med till hennes lilla drömska art nouveau-våning i ett blått Edificio Sofia, bara några stenkast från Malecón och Hotel Riviera i Vedado, när jag hade hoppat av min hemresa och letade efter någonstans att bo. Och Paula, en varm, rolig, lite hippie-dansande kvinna i 50-årsåldern som, förutom att laga Havannas godaste mat, visade sig känna precis allt och alla, bjöd genast in mig att bo på soffan i sitt prunkande vardagsrum, med balkongdörrar som öppnades direkt ut mot himlen och havet.

Och det var dit jag åkte när jag kom till Kuba våren 1992, mitt under *período especiales* mest skälvande dagar, när USA:s då 30-åriga försök att svälta ut Kuba verkade ge utdelning; när allt kunde ha raderats och rasat, men inte gjorde det, eftersom alla höll blicken stadig framåt, hjälpte varandra, och såg till att inte snubbla eller ramla. För att försöka skildra vad som skedde, och för att, till min stora lättnad, visa att Kuba inte alls var på väg mot upplösning som väst-media förtjust förkunnade, utan snarare mot att visa hur man klarar det omöjliga – och överlever – nästan helt utan olja och resurser – med rak hållning, bibehållen humor och osviklig elegans. Med snabbimporterade cyklar från Kina och en ousinlig uppfinningsförmåga, och med obruten tillgång på glass för svårt sjuka barn, fick jag veta av chefen för ett av Havannas många barnsjukhus, när jag intervjuade henne.

Det fanns inga genvägar. Paula, en överlevnadskonstnär, som fortfarande kom ihåg hur de fattiga levde före revolutionen, tog vara på allt, varje

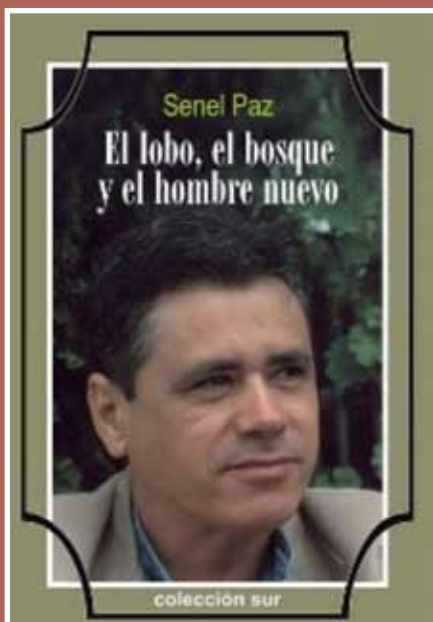
Tomás Gutiérrez Alea (1928–1996) – Titón kallad – en av Kubas främsta filmregissörer, skapare av Jordgubbar och Choklad, Guantanamo med flera filmer, och grundare av det kubanska filminstitutet ICAIC.

smula, och körde resterna i mixern, och delade tips och oväntade ingredienser med grannarna. Och jag tog mig fram genom att gå eller cykel-lifta till intervjuerna som Paula ordnade, till och med en minister, även långt utanför stan, och såg teater utomhus, i fackelsken, eftersom elen så ofta försvann, och satt med alla andra nere på Malecón i det varma mörkret om kvällarna, i en känsla av tilltro och sammanhållning jag aldrig känt.

Det var Paula som berättade om inspelningen av Titóns senaste film, en kubansk-mexikansk lågbudgetproduktion, som, mitt under brinnande *período especial* pågick för fullt *on location* i Centro Havanna, och som alla pratade om – eftersom det knappt fanns bensin för att transportera utrustningen, eller ens mat till teamet. Många hade avrått, inte minst för det brännbara ämnet, att skildra homosexuella på film, då ett stort risktagande överallt i världen. Också på Kuba med sin nedärvda latinska macho-kultur, även om den mildrats av regeringens jämställdhetskampanjer och offentliga diskussioner. Hustrun Mirta hade den kvinnliga rollen.

Men Titón, som jag inte träffat på ett par år, och som jag visste fått pro-

30 års jubileum!

Filmen *Jordgubbar och Choklad* bygger på den kubanske författaren Senel Paz bok *El lobo, el bosque y el hombre nuevo*, som gavs ut i Sverige 1994 översatt av Eva Sjöblom.

blem med hälsan och därför inkluderat en medregissör, hade på sitt lågmälda men orubbliga vis insisterat på att genomföra projektet; att förvandla den 60 sidor korta berättelsen om det livs-omvälvande mötet mellan en storögt, partitrogen ungkommunist och en rebellisk, konststälkande homosexuell i samhällets utkant, som redan hade översatts till flera språk och blivit en omtalad teaterföreställning, till en film.

Tanken var att vi skulle hälsat på vid inspelningarna, men det blev aldrig av. Det dröjde till avresedagen, precis innan jag skulle åka ut till flygplatsen, innan jag kom på det – Jäklars! Jag skulle naturligtvis ha försökt få tag på boken och tagit med för att hitta ett förlag i Sverige! Översättaren hade jag redan, Eva Sjöblom, språkpoet och världens bästa vän och översättare, som då fortfarande arbetade på Kubanska Ambassaden i det lilla rosa palatset på Karlavägen 49.

Paula, som alltid var liksom i rörelse, stannade upp och började fundera. "... Hmmm... undrar om jag inte har ett ex av den någonstans". Hon letade i minnet och såg sig, omkring: "Jooo – jag tror jag vet! Jag tittade i den när jag satt och stickade för ett tag sedan – jag kollar sykorgen". Och visst, där låg den, under garn, tygbitar och trådrullar, i form av några skrynkliga blad, en kringvandrande vän-kopia, som vi snabbt kunde plocka ihop till

hela boken, precis innan jag kastade mig ner för de slitna, men fortfarande vita, marmortrapporna, till taxin som väntade. En rivstart – och iväg.

Jag hann knappt landa i Sverige innan jag ringde Eva, som genast var med på noterna. Ett samtal till Carlsson förlag – som sa ja! Och Eva gjorde på rekordtid, på den fritid hon inte hade, en lysande översättning av boken, och mejslade fram ett språk och en värld som delvis var nya, också för henne, och skapade ett helt kapitel med spännande fotnoter som gjorde händelser och syftningar i berättelsen levande även för oss. Och i december samma år, 1994, kom den ut med original-titeln kvar, och fick en fantastisk recension i DN, där Eva ombads att fortsätta översätta kubanska verk.

Men då hade filmen *Fresa y Chocolate*, trots alla praktiska problem, redan haft premiär i Havanna, på Filmfestivalen 1993, på den gigantiska teatern Karl Marx i Miramar. Och där satt jag i den stora publiken, precis bakom Jack Lemmon, som var ditbjuden med sin då nya film *Missing*, bredvid kända och okända kubanska festivalbesökare. Salongen fullsatt, förväntningarna, kanske till och med en viss oro, kännbara; som om vi var på väg mot något stort och omvälvande, något bortom det vanliga, och som ingen riktigt var säker på hur det skulle sluta.

När sista bilden, där filmens Diego och David tar farväl för alltid till sekelskifteskompositören Cervantes långtansfyllda pianomusik, klingat av, var det helt tyst i salongen. Inte ett andetag. En tystnad som höll i sig i flera sekunder, tills ljusen sakta började tändas – då kom de. Applåderna, som började som ett lätt regn, men som långsamt växte till ett skyfall; en applåd som aldrig tycktes ta slut, och som ökade till stormstyrka från en stående, jublande publik när Titón kom ut på scenen, följd av medregissören Tabío, Mirta och de två huvudrollsinnehavarna och Senel Paz. Ungdomar kämpade mot tårarna, vuxna män grät, kvinnor grät och log om vartannat. Precis som jag. Och Jack Lemmon framför mig klappade och klappade tills armar och händer nästan inte klarade mer. Och i strålkastarljuset – Titón. Stilla, överväldigad, nästan blyg. Vågspelet hade lyckats. Succén var ofattbar!

"Den kommer att få en Oscar", sa jag när jag, fortfarande tagen av filmen, blygt ringde på hos Titón och Mirta med en stor blomsterbukett några dagar senare. Jag hade varit på presskonferensen på Centro de Prensa, mitt emot Hotel Habana Libre, dagen efter premiären, och sett en nervös Jorge Perugorria, som gjorde sitt livs roll som Diego i filmen, men som inte ville bli sammanblandad med just den framöver, känsligt, "jag gillar rom

och att dansa, och jag älskar kvinnor”. Men, liksom filmens David, Vladimir Cruz, otroligt tacksam att ha fått göra en film med Titón som satt med de andra och svarade på pressens frågor i sin Titonska stillhet, leende, kanske till och med lättad. Alla hade riskerat något, gjort något nästan omöjligt. Allra mest han. Och nu segerns sötma, i fulla skålar.

Att den verkligen fick en Oscars-nominering, eller att den skulle bli en klassiker och beröra människor över hela världen, också i Sverige, kanske ingen av dem anade då. Inte heller att den skulle bidra till en förändrad syn på homosexuella, och att Kuba, några decennier senare, skulle ha både samkönade äktenskap och Pride-festival. För så var det inte då. Men det var något stort som hade hänt, något utöver en vanlig succé, det medgav Titón, där vi satt i gungstolarna på den lilla altanen igen, mest i tystnad. Inspelningen hade tagit på krafterna, han var trött, men inte ett ord om sjukdom eller svikande styrka. Istället blev hans sista ord, precis innan vi skiljdes åt drömmen om ett filmprojekt som aldrig blev av:

– ¡Qué lastima que no hicimos la película sobre Fredrika! ”Vad synd att vi aldrig gjorde filmen om Fredrika!” Ett Titonskt leende, en aning av en blinkning, sedan sågs vi aldrig mer.

Tva år senare dog Titón. Då hade han hunnit göra en film till – burleska komedin *Guantanamera* där kubansk byråkrati betraktas i skrattspegel. Skärpan obruten, känslan för tillvarons oundvikliga komik likaså. De som även genomsyrar Senel Paz bok *Vargen, Skogen och Den Nya Människan*. Jag slår upp den och läser Evas dedikation till mig: ”Till min kära syster och kollega i det exklusiva Sällskapet för Oförbätterliga, Gränslösa, Oumbärliga Stollar”, som Diego bjuder in David till i berättelsen, ”med stort tack från...”, och så en pil över till namnet under Översättning på försättsbladet, ”Eva Sjöblom”. En hederstitel, och ett helt fantastiskt sällskap att få tillhöra! ■

Maria Sandblad

Snart kommer Svensk-Kubanska Föreningens nya bok: Kubas musik.

Det är en antologi, en samling artiklar om kubanska musiker, musikinstrument, legendariska kubanska sånger och kompositioner. Men boken handlar också om musikaliskt utbyte som under årens lopp ägt rum mellan Kuba och Sverige.

När detta nummer av Tidskriften Kuba går till tryck pågår arbetet med att färdigställa boken. Kolla på Svensk-Kubanska Föreningens hemsida under sensommaren 2024 för mer info om utgivningstidpunkt och priser!

Från Cubainformación: USA saboterar Kubas medicinska bistånd

USA försöker på alla sätt strypa Kubas ekonomi. Det drabbar Kubas handel, turism och alla andra inkomstkällor. Stormakten pressar länder att inte ha medicinskt samarbete med Kuba.

Förutom ekonomisk och politisk utpressning mot stater som vill få kubanska hälsovårdsexperter, sprider USA sin lögnpropaganda, troget återgivet av bolagsmedierna. Det drabbar många fattiga i dessa länder som inte får tillgång till medicinsk expertis, och Kuba går miste om en viktig inkomstkälla. Trots USA:s sabotage finns tiotusentals kubanska läkare som ger kvalificerad vård till utsatta grupper i ett stort antal länder.

I ett land som Belgien behåller staten 53 procent av en arbetstagares bruttolön. Det rör sig om skatter för att betala socialförsäkringssystemet och den offentliga budgeten, samt skatter som betalas av det företag som arbetstagaren jobbar åt. Att påstå att detta är en ”vinstaffär” för den belgiska regeringen skulle betraktas som inget mindre än ett skämt.

Men om det händer på Kuba förändras saker och ting. Låt oss se. Affärer eller inkomster för kubansk hälsa? Flera tusen kubanska hälsovårdsarbetare arbetar i andra länder. I vissa – de fattigaste – betalas detta medicinska samarbete helt och hållet av den kubanska staten. I andra kompenserar de mottagande regeringarna Kuba för en del av kostnaderna. Och i länder med mer resurser får Kuba en betalning för tjänsterna. Denna betalning omfattar:

- 1) stipendier och dagtraktamenten för den samarbetande personalen, som läggs ovanpå deras kubanska lön;

- 2) kostnader som den kubanska staten tar på sig (flyg, boende och mat i vissa fall, löner för samordnande och administrativ personal, semester etc.)

- 3) medel som går till att stödja öns offentliga hälso- och sjukvårdssystem.

Att strypa dessa inkomster innebär att hindra Kuba från att köpa eller tillverka läkemedel, reparera sjukhus, importera medicinsk teknik eller, helt enkelt, förbättra den ekonomiska situationen för hjälparbetarna och deras familjer. Detta är målet för det krig mot dessa avtal som USA:s regering har fört i årtal, i allians med media och olika antikubanska organisationer.

Berättelsen om ”modernt slaveri”

Den enhetliga berättelsen för att legitimeras detta krig finns i en enkel Google-sökning: den ”kubanska

Läs mer om Kubas läkare i Svensk-Kubanska Föreningens bok

regimen” tillämpar ”modernt slaveri” eller ”tvångsarbete” för sin medicinska personal, eftersom den ”behåller” mer än 70% – eller 75%, 80% eller 95%, (eftersom det finns olika siffror beroende på källans fantasi) av den betalning som de mottagande regeringarna gör för dessa medicinska tjänster. Siffran är svår att verifiera, men även om vi accepterar siffran 70 % och räknar bort den kubanska statens kostnader, skulle vi inte ha en skattebörda som är mycket högre än den i det belgiska exemplet.

Tesen om ”slaveri” och ”tvångsarbete” bygger på två premisser: att den kubanska staten stjälar hjälparbetarnas löner och att de ”tvingas” att åka på farliga uppdrag. Det första har redan förklarats: kubanska yrkesverksamma, med de likvida medel som de får, förbättrar avsevärt sin levnadsstandard. Med resten får det kubanska samhället inkomster till det offentliga hälso- och sjukvårdssystemet. Det leder oss till en oundviklig fråga: hur är det möjligt för en regering att ”med tvång” föra 600 000 ”slavar” till mer än 100 länder, som Havanna har lyckats med under de senaste 60 åren?

I Mexiko aktiveras lögnfabriken

Idag är epicentrum för detta krig mot Kubas hälsovårdsbistånd Mexiko, där den mexikanska regeringen har ett omfattande hälsoavtal med Kuba, som tillhandahåller vacciner mot covid-19 och specialiserad medicinsk personal. I flera år har lokala medier spridit rädsla för de kubanska Abdala-vaccinerna, som de hävdar ”inte är användbara”, att de är ”föråldrade vacciner” eller till och med har försetts med framflyttade bäst före datum.

Och de kubanska specialisterna?

”Ingen av dem är specialist”, sade Javier Larrondo, ordförande för den anti-kubanska organisationen Prisoners Defenders, vid en presskonferens. ”De har ingen specialitet! I Kuba tränades 123 intensivvårdsläkare på endast fem dagar (...) de fick en tredagarskurs om coronavirus.” ”De väljer slumpmässigt och säger ni 15 ska bli förlossningsläkare, ni 15 ska bli barnläkare. Dessa människor har endast fem dagar på sig att plugga kursböckerna innan de ska behandla patienter i Mexiko.” Ja, ja, ni hör hur det låter.

Men det finns mer. Inte nog med att specialisterna inte är specialister, får vi veta. Dessutom, ”under sken av” att vara ”sjukvårdspersonal”, vad de egentligen är – lyssna noga – är ”militär”. Så den mexikanska regeringen ”äventyrar” – hävdar de – sin egen ”nationella säkerhet”.

Fake news, ostraffade lögnar som åtföljs av hot mot Mexikos president Andrés Manuel López Obradors regering, som att ”han skulle kunna kallas att vittna i Internationella brottmålsdomstolen eftersom han tillåter och uppmuntrar slaveri”. Stackars president: han måste darra.

Mot Kuba, en sak och motsatsen

Men mediernas angrepp på det kubanska medicinska samarbetet kan mycket väl säga både det ena och det andra. ”Skrämmande rapport om kubanska läkares internationella uppdrag i världen”, läser vi i en rubrik. ”Kubanska läkare (...) skickas ofta till områden med hög grad av våld och otrygghet”, ”riskerar sina liv i olika länder” för ”en liten summa”, berättar vissa medier för oss.

Andra hävdar precis motsatsen: ”måltider, logi, tandläkare... det mexikanska socialförsäkringsinstitutet skämmer bort kubanska läkare medan det gör villkoren för mexikansk personal osäkra”. ”Från möblerade hus till en högre lön än genomsnittet är några av de förmåner som kubanska läkare kommer att ha i Mexiko”. Det ena eller det andra, samma sak tjänar samma syfte: att så tvivel och attackera för att förstöra ett medicinskt avtal som idag inte bara gynnar hundratusentals människor i områden i Mexiko, där det tidigare inte fanns någon specialiserad sjukvårdspersonal. Det hjälper också miljontals människor på Kuba, ett land som är utsatt för USA:s kriminella blockad, att upprätthålla sitt hårt utsatta offentliga hälso- och sjukvårdssystem. ■

Cubainformación 12 febr 2024

EN VIKTIG RÖST för yttrandefrihet, solidaritet och för Kuba – en röst som högern vill tysta!

Sedan 2007 har nyhetskanalen Cubainformación varit en röst för Kuba och solidaritet med progressiva rörelser. Den har sitt säte i baskiska Bilbao, Spanien. Lika länge har Cubainformación varit en nagel i ögat på de starka antikubanska krafter som verkar i Spanien. Hetsen och lögnerna mot Kuba och de progressiva rörelserna i Latinamerika dominerar fullständigt det mediepolitiska landskapet, också i Spanien. Därför är det högprioriterat för högerkrafterna att tysta dissonansen i den ensidiga kören. Det betyder att tysta Cubainformación.

Cubainformacións chef, José Manzaneda, åtalades i februari 2024 av den USA-finansierade ”antiCastro”-organisationen ”Prisoners Defenders” i Madrid. Åtalet krävde sex års fängelse (!) och hundratusentals kronor i böter för en artikel. I denna pekar Cubainformación ut Prisoners Defenders chef Javier Larrondo för hans lögnar om Kubas internationella medicinska samarbeten. Det långsökta åtalet speglar den vikt som högern lägger vid att tysta Cubainformación.

”Prisoners Defenders” är en av många USA-finansierade NGO:er (icke-statliga organisationer) som arbetar för stormakten. Organisationen stöder den allt grymmare blockaden och har genom sina kanaler mycket aktivt arbetat mot och förtalat Kubas internationella hälsovårdsarbete för att sabotera det. Trump fick beröm när han drog åt snaran kring Kuba, och Prisoners Defenders skrev med gillande om kvävningen av den kubanska ekonomin att ”åtgärderna är supereffektiva”.

Cubainformación har gjort sig känd för sina slagkraftiga inlägg som blottlägger bolagsmediernas och politikernas lögnar och hyckleri i attackerna på Kuba. Inte minst har Cubainformación avslöjat den USA-finansierade lögnfabriken ”Prisoners Defenders” som det vapen det är i krigföringen mot Kuba.

José Manzaneda, Cubainformación
Foto: Prensa Latina

Cubainformacións artiklar är alltid sakliga och försedda med noggranna källhänvisningar. Kanalen gör inte bara skriftliga inlägg, utan producerar också korta videosnuttar som har stor genomslagskraft, främst i den spanskspråkiga världen.

Svensk-Kubanska Föreningen hör till dem som ofta översätter Cubainformacións artiklar och publicerar dem på vår hemsida och andra sociala medier. Vi har också under åren stött nyhetskanalen ekonomiskt, inte minst nu när dess existens hotas av yttrandefrihetens fiender. Desamma som annars skriker om bristande press- och yttrandefrihet i Kuba.

Åtalet blev ett fullständigt nederlag för Prisoners Defenders och en seger för Cubainformación. Inte bara frikändes nyhetskanalen på alla punkter, utan Prisoners Defenders chef Javier Larondo åläggs också att betala en del av rättegångskostnaderna. ■

Zoltan Tiroler

Röd Söndag

Kubas ungdom i frivilligt arbete

Årets första Röda Söndag – VI GJORDE DET! Det spelade ingen roll att det skulle vara en vilodag, eller att det var lång väg, och många branta backar och motvind för cyklisterna på vägen dit, eller de långa vandringarna i Macu, Arlet och Chaguito för att hitta fram, eller grabben med motorcykel som fick punktering, eller odysseerna i Ana Beatriz, Amalia och Christians datorer, eller problemen där hemma som växer i tider av ekonomisk kris. Allt detta kom i andra hand när vi krökte våra ryggar och började rensa i organopónico ”CDR”, de upphöjda odlingsbäddarna tillhörande Ejército Juvenil del Trabajo, ungdomarnas arbetsarmé, så att där om några dagar ska växa upp ett fält med tomater.

De politiska debattfrågor som

Eduardo Fidel och Paulino föreslog flöt på med samma intensitet som arbetet – allt från den nya regeringens utmaningar i Guatemala, till utvecklingen i Argentina, hur det går för Zelayas i Honduras, till de nya åtgärder som den kubanska regeringen har antagit.

En man från trakten och två unga soldater anslöt sig till oss och av dem fick vi lära oss om behovet av frön till odlingarna, att tomatfrön är bra fram till den andra sådden men därefter ger de inte så bra avkastning; om jorden till odlingsbäddarna som måste hämtas från San José; om hur sniglar drabbar grödorna och om buskarna av oregano och basilika som planteras för att hålla skadedjur borta. Våra händer blev också bittert bekanta med de arga myrorna, eftersom jorden är deras hem.

Så gick timmarna under en vintrig sol, mellan klockan nio och tolv, för oss fjorton amatörjordbrukare som lämnat storstaden för att bidra till arbetet i jorden. Vi var där enligt principen att producera utan kostnad, vi tog oss dit för egen maskin och hade med vår egen lunch. Men några donerade kokosnöt-

ter efter välförtjänt värv var inte fel, de ingick inte i produktionen. Med en mocha [kort machete] öppnade Alexis flera av dem, Amalia försökte klumpigt men envist öppna en, medan den unga solidariska Stefanie från Tyskland knäckte en annan med ett enda hugg.

Och så de sista bilderna på expeditionsdeltagarna – studenterna från Havannas universitet och CUJAE, kamraterna från ”CDR”, några från Peña de La Pupila Afilada, kort sagt, de fjorton modiga en söndag i februari 2024. Och sedan hemfärd för de som liftat dit och lunch för cyklisterna. Gabis bromsar som fastnade, men det fixade Daniel, och sedan trampade vi tillbaka, nu med vinden i ryggen och i nedförsbacke.

Men vi var bara några i mängden. Där fanns också ungdomar från UJC [ungkommunisterna] i Bahía Honda, som råkade ut för en olycka efteråt; från Havannas UJC, som från fredag

till söndag arbetar på El Rincóns marker; de från Clara Rodes gård i Marianao. Och alla dessa frivilliga som utan ersättning för deras värdefulla insatser bidrar till odlingar på arbetsplatser och i bostadskvarter, i företag, verkstäder, skolor, vårdcentraler.

Vi måste bli fler, vi måste bli en armé av producenter som arbetar på oräkneliga slagfält i företag, jordbruk, samhällen och bland studenter... För det finns ett akut behov av en revolutionär offensiv där vi är mer producenter än åskådare.

När vi nästa månad kallar till en ny Röd Söndag kommer därför vi fjorton att bli till dussintals vid en fåra, en fabrik eller varhelst insatsen behövs.

Så att där det bara fanns gräs kommer det att växa tomater. ■

Miguel Alfonso Sandelis

Foto: Miguel Alfonso Sandelis

Upplagt på
Svensk-Kubanska
Föreningens
hemsida i februari
2024

Ankomst med cykel Foto: Miguel Alfonso Sandelis

Det finns många exempel

på engagerade kubanska ungdomar, för det är verkligen inte alla som bara tänker på att emigrera för att komma undan den ekonomiska situation som blockaden skapar.

Här är ett sådant –

frivilligt arbete i jordbruket, organiserat av ungdomar från olika håll, främst medlemmar i en grupp som flera gånger om året gör långa utflykter i hela landet, Movimiento Cubano de Excursionismo. Många berg har bestigits, i en kollektiv anda och med intresse för både Kubas historia och dess fantastiska natur.

Ut i odlingarna Foto: Miguel Alfonso Sandelis

Öppna kokosnötter Foto: Miguel Alfonso Sandelis

Abel Prieto

Porträtt av en amerikan

Abel Prieto är sedan 2019 ordförande för Casa de las Américas i Havanna. Han har varit Kubas kulturminister i två omgångar, 1997–2012 och 2016–2018. Under alla år har han kämpat för en kubansk kultur skild från den kommersialiserade USA-kulturens inflytande. Samtidigt har han hävdat att det handlar om att bevara Kubas självständighet, och inte utveckla hat mot USA-medborgare, vars nation och kultur också måste respekteras. I ett tal 2021 inför Kubas parlament betonade han att kapitalismen är kreativitetens värsta fiende och har gjort kulturen till en handelsvara.

Intervjun med Abel Prieto är hämtad från boken *Habaneros* utgiven 2003, med texter av Maria Sandblad och fotografier av Anders Rising.

Ett gult sagoslott i hjärtat av Vedado, en vitklädd santera in spe i receptionen. Väggarna fyllda av kubansk nutidskonst, med det öppna fönstret mot gatans grönska och havet längre bort som en målning i lysande färger bland de andra konstverken.

Tre schackspel, fem telefoner, ett stort bord översållat av böcker, papper, personliga småsaker och lite godis. Inte en kontorsmöbel, inte en antydan om risker, centralkommittéer och svåra beslut. Under bordet ett par väl ingångna kubanska hemmatofflor *chancletas*, de som alltid markerar övergången från det offentliga till det civila i kubanska hem.

Inget vanligt ministerium eller ministerrum. Men det är heller ingen vanlig minister som med stora kliv nästan två timmar försenad intar rummet, författaren Abel Prieto, tillika Kubas kulturminister och möjlig kronprins till Fidel; lång, underbar och jättetrevlig! Klädd i jeans, öppen skjorta och stor skinnpaj, liksom på jakt efter en överraskning, något nytt att sätta tänderna i och undersöka. Med båda händerna utsträckta till en hälsning och riktningens utstakad.

– Vilken hemsk dag, pustar han och sjunker ner i den stora gungstolen bredvid sitt okonventionella skrivbord, synbart lättad över att vara framme.

Möten och sammanträden ända sedan i morse. Jag har knappt hunnit andas.

Inga barriärer eller diplomatiska transportsträckor ens skymtar fram. De glada bruna ögonen bakom pilotglasen som genast zoomat in mig stannar kvar med en inbjudan att kliva ur det officiella, eller rädslan för den. Man känner sig genast accepterad och införlivad av denne långhårige minister, till utseendet mer en engelsk 60-talsrocker eller en cowboy, än den femtioårige nyblivne morfar och femte man i den kubanska politikens hierarki, han är; som en familjemedlem, eller åtminstone som en kär vän på efterlängtad besök. Är han så här mot alla? Jag börjar förstå varför hans sekreterare är så formell och stram.

– Kallt är det också.

Han blinkar till och nickar ut mot den obefintliga kallfronten som mest bara krusar vågorna nere vid Malecón en aning. Klockan är strax efter fyra, det är lördag, helgen, familjen och privatlivet väntar. Abel Prieto lutar sig bakåt mot det mörka jakarandaträet med skinnjackan på och gungar behagfullt fram och tillbaka på de böjda medarna, precis som kubaner i alla tider gjort på verandor och i vardagsrum, i städer och på landsbygd, för att i denna arketypiska ursprungsrörelse stilla sinnet och återvända till den ro som så lätt försvinner i den dagliga yran som bryter ut varje morgon.

– Jag bor praktiskt taget i den här stolen, säger han belåtet och låter de långa benen ge fortsatt fart medan han

övertalar fotografen att släppa trappidén som känns lite för högtidlig, och istället ta bilden där han sitter, trots den vackra koloniala arkitekturen vi går miste om. Här är jag inte den officiella personen längre utan mer mig själv, författaren Abel som också råkar vara minister. Vi kan väl ta bilden här?

Rösten varm, lite busig och omslutande, precis som han själv. Får nästan lust att krypa upp i gungstolen jag med. Första polaroidförsöket granskas. Han tycker mest att han liknar någon i Buena Vista Social Club, som han visserligen avgudar men vars medlemmar trots allt är bra mycket äldre än han själv. ”Gör jag det?” undrar han och spänner strängt ögonen i mig. ”Ja faktiskt” dristar jag mig att säga och svarar an på utmaningen, och så skratrar vi allihop så där utan säkerhetsbälte som före skoldansen för länge sedan, men utan rädsla för hur kvällen ska

Casa de las Américas

publicerar verk av författare, musiker och andra konstnärer i Amerika och är kanske mest känt för sitt litteraturpris som sedan 1960 ges till författare som skriver på engelska, franska, portugisiska eller spanska. En av de författare som fått detta pris är Eduardo Galeano från Uruguay.

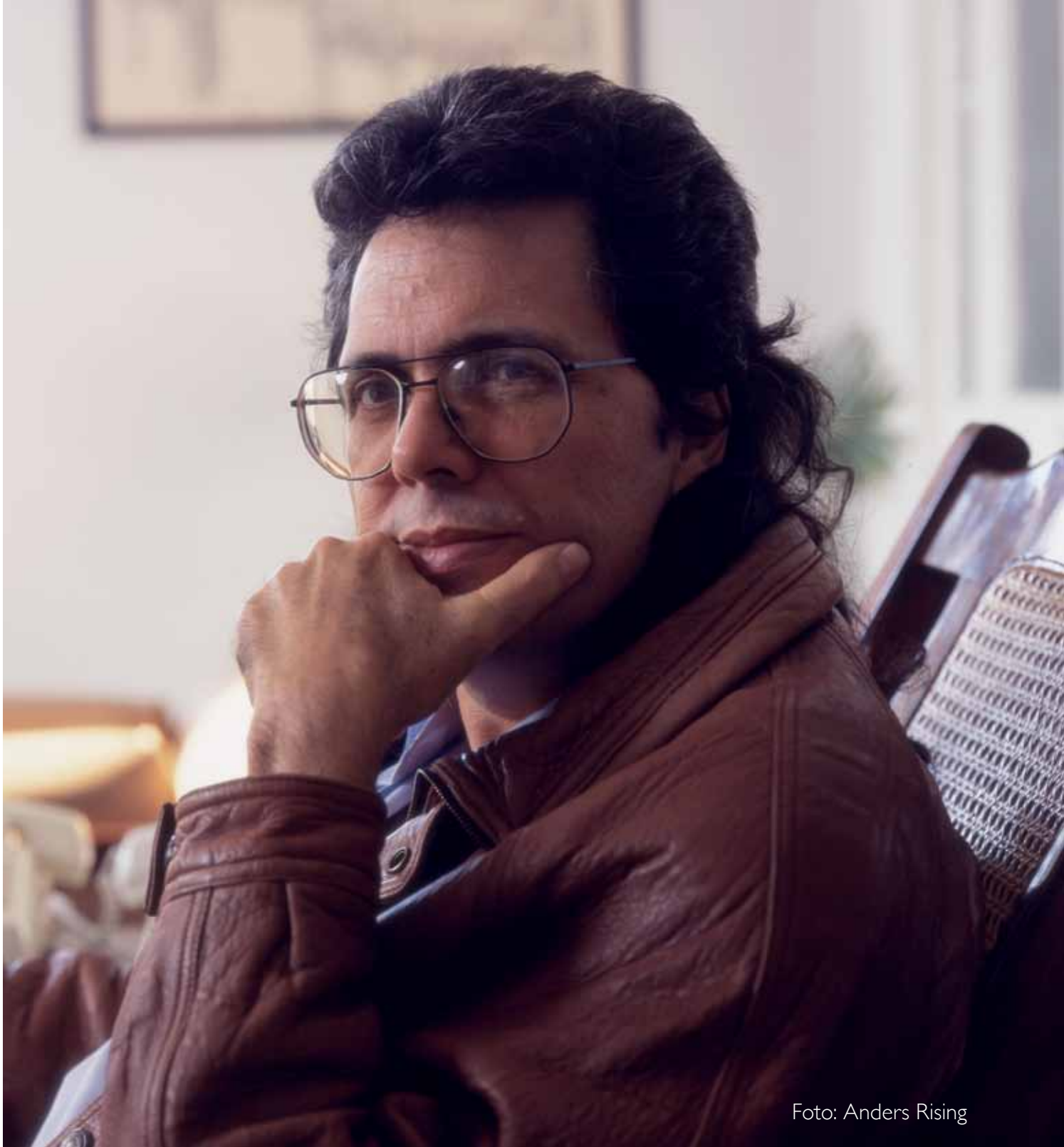

Foto: Anders Rising

sluta, som om allt är fullbordat och färdigt precis som det är. Precis som bilden som till slut blir tagen.

Och hur hamnade han här? Abel Enrique Prieto från en lärarfamilj i tobaksprovinsen Pinar del Río som aldrig velat bli något annat än just författare, även om han började som lärare i spanska och spansk litteratur vid Havannas universitet. Som skrev sin första novell som 19-årig student, prisbelönt som det årets bästa. Som snabbt även blev en uppburen essäist, specialist på den då ifrågasatte, numera närmast kultför-

Vårt Amerika – José Martí, som stupade 1895 i kampen mot det koloniala Spanien, myntade detta begrepp.

Vårt Amerika, alla amerikaners Amerika, omfattar båda kontinenterna på västra halvklotet. Alla folk, från Kanada i norr till Chile i söder är amerikaner!

Säg inte "Amerika" eller "amerikan" om du bara menar USA och det landets medborgare!

UNEAC – Unión de Escritores y Artistas de Cuba – Kubas författar- och konstnärsförbund, grundades 1961 av Kubas nationalpoet Nicolás Guillén.

UNEAC arbetar för att stimulera, skydda och försvara intellektuellt och artistiskt skapande.

klarade kubanska 1900-talsförfattaren José Lezama Lima. Har måne Abels synpunkter bidragit till denna omsvängning?

Efter nio år som ung ordförande i UNEAC, Kubas intresseorganisation för alla konstutövare, där han efterträdde Nobelpriskandidaten Nicolás Guillén, och efter fyra år som vice kulturminister åt föregångaren Armando Hart, blev Abel Prieto för fem år sedan en rekordung och oerhört avhållen kulturminister. Själv kan han inte riktigt förklara varför han hamnat på alla sina ledarposter.

– Man har valt mig och litat på mig, och jag har ställt upp, försöker han. Men självklart måste jag ha en sida i mig som vill vara med i täten där kampen förs och besluten tas, medger han till slut.

Ändå är det främst författare han är, preciserar han på min direkta fråga. För tre år sedan kom hans senaste och femte roman ut *El vuelo del gato* (Katten flyger), den första sedan han blev minister. En mustig skröna om tidens gång och obefintlighet, om magiska möten och en värld befolkad av helgon och skurkar, fackliga företrädare och hippies, levande och döda, med intrigen förlagd till Marianao, den fattigaste men kulturellt rikaste stadsdelen i Havanna där sagorna och myterna fortfarande är en del av livet och där han själv bodde några år i sin ungdom. Med John Lennon, hans store idol som han tillägnat en park i Havanna, Parque Lennon, skymtades på omslaget.

– Den var oerhört viktig för mig att skriva. Det var tio år sedan jag publicerade något och jag var väldigt spänd på hur den skulle tas emot. Men mottagandet har varit gott, särskilt bland min egen generation, vi som var unga på 60-talet, som levde med Beatles musik och drömmen om att förändra världen.

Det är jag särskilt glad för.

– Tyvärr tar ministerarbetet största delen av min tid, tolv, tretton timmar om dygnet varje dag utom söndagar, men då är det ofta någon kulturell aktivitet jag måste gå på, fortsätter han lite uppgivet, efter en kort paus. Jag vet ingen av mina författarkollegor som kan leva enbart av att skriva, men de har mer normala sidosjobb som lärare, föreläsare eller skribenter. Jag får skylla mig själv.

– Men i den bittra smaken av att tvingas ställa det egna skapandet åt sidan finns också sötman av att ha en äkta dialog med Kubas konstnärer och artister, känslan av att verkligen kunna utträta något, tillägger han, ivrigt att göra bilden fullständig. Annars skulle jag inte sitta här. Vi har regelbundna möten, vi känner varandra, jag är ingen figur långt borta i ett politiskt töcken, utan någon man vänder sig till i stort och smått. Mitt och ministeriets motto är att alltid försvara deras och i viss mån även mina intressen, att alla beslut ska tas utifrån dem. Inte tvärtom.

Vilket tycks vara sant. Nästan alla konstutövare jag träffat tycks på väg till eller just komma från ett möte med kulturministern. *El Ministro*, som man säger till mig, sinsemellan kallas han vid förnamn. Ramar har vidgats, dörrar öppnats och jag vet att de statliga författarlönerna har höjts rejält trots det ekonomiska läget. Han sjunker in i sina egna tankar några ögonblick.

– Men det krävs en ständig kamp för att inte byråkratiseras och stelna, för att inte möta nya kulturella processer med rigiditet, fortsätter han eftertänksamt efter ännu en liten gungande paus. Det är viktigast av allt att jag inte förlorar min förmåga att välkomna det nya. Och att jag inte slutar skriva själv.

Abel Prieto gungar sakta vidare i sin stol. Den givna halvtimmen är redan överskriden och jag har för länge sedan glömt att jag har en makthavare framför mig. Vi fortsätter att prata lite om våra ännu oslagna ungdomshjältar Los Beatles, om Havannas årliga hyllning till gruppen den 8 december som han själv haft ett finger med i, med Beatlesmusik dagen lång vid Lennonstatyn – förunderligt lik Abel Prieto själv – Parque Lennon mitt i stan. Om riskakor och känsliga magar. Om kubansk kultur, vars genomslagskraft han förutom kvalitén mångfalden av kynnerna och erfarenheter som Kuba består av, och att särskilt konsten, vid sidan

av musiken, är det område där mycket spännande händer just nu.

Om vikten av författardisciplin, om hur dygnet har fler timmar än man tror, om hur han själv är uppe vid datorn långt före gryningen och att nästa roman, *Noche en Moscú* (Natt i Moskva), som snart är färdig mest liknar en deckare. Om vårt favoritdjur katten och om det märkliga och häpnadsväckande i att själv bli äldre, trots att det fortfarande känns som om livet precis bara börjat. Ibland är det tyst, telefonerna ringer, det knackar på dörren – men det får sekreteraren ta hand om.

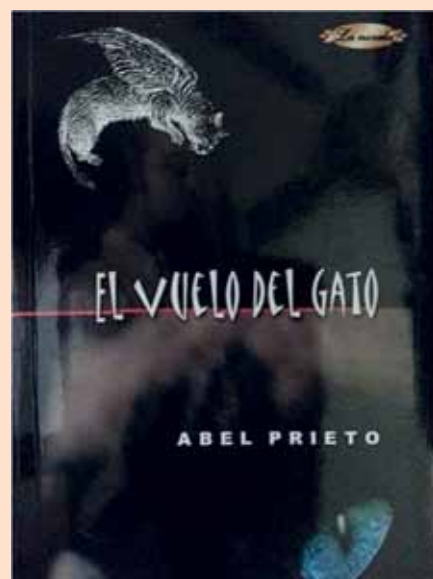
Till slut är det ändå dags att gå.

Med en signerad kattbok i handen suggs jag rakt in under hans utsträckta arm på väg ut genom dörren till den älvlika frun och andrakullsbarnen som väntat utanför. Ministeriet tomt och tömt, bara säkerhetsvakten kvar. Abel Prietos arbetsvecka och min intervju som försvann och blev något annat är slut. Kvällen och Havanna väntar på oss alla.

– *Lo hemos pasado muy bien, no?* säger han leende, men också spörjande efter avskedspussarna från honom och hela familjen, som om han verkligen söker ett gensvar på det oväntade samförståndet som får mig att vingla och nästan se stjärnor.

”Visst har vi haft det trevligt!” ■

Maria Sandblad

El vuelo del gato – Katten flyger finns också översatt till franska och engelska

Foto: Martin Österlin

Vad händer i Latinamerika?

Svar på den frågan får man när man lyssnar på Zoltan Tiroler.

Zoltan har hållit föredrag om Latinamerika på flera olika ställen. I hemstaden Jönköping, förstås. Sen har det varit Lysekil, Halmstad, Helsingborg, Växjö, Ulricehamn, Borås, Ludvika ...

Den 23 mars var det Föreningens avdelning i Göteborg som stod som arrangör. 42 vetgiriga mötesdeltagare lyssnade när Zoltan berättade om Latinamerikas historia och situationen idag. De flesta på mötet var medlemmar i Svensk-Kubanska, men Zoltan värvade ytterligare fem!

1823 utfärdade USA sin s.k. Monroe-doktrin och deklarerade sin "rätt" att bestämma i Latinamerika. Europa måste hålla sig borta. I många av dessa länder har USA varit direkt inblandat i blodiga militärkupper. Kartan visar 17 exempel på statskupper mellan 1953 och 2009.

USA kontrollerar sin "bakgård" genom militär närvaro i otaliga militärbaser, men också genom ekonomiska

påtryckningar och ingrepp i civilsamhället för att styra, muta och garantera att "rätta" regeringar och presidenter tillsätts och att "olämpliga" rensas bort.

Zoltan berättade hur Latinamerika genomlevt tre olika faser:

Under 1998–2013 gick en vänstervåg genom kontinenten med presidenterna Chávez i Venezuela, Kirchner i Argentina, Lula i Brasilien, Zelaya i Honduras, Morales i Bolivia, Correa i Ecuador, Lugo i Paraguay. Ett tiotal stater bildade den solidariska samarbetsorganisationen ALBA, och alla 33 latinamerikanska stater bildade sin egen organisation CELAC.

2013–2020 pågick en högeroffensiv, med t.ex. Moreno i Ecuador och Bolsonaro i Brasilien.

Sedan 2020 har en ny vänstervåg börjat växa fram. Exempel är Mexiko, Bolivia, Honduras, Colombia och Brasilien. Men det är en ständig strid, där högern använder *lawfare*, dvs. juridiska anklagelser för att komma åt de progressiva. I Peru störtades 2022 den folkvalde presidenten Pedro Castillo. I flera länder finns genomreaktionära

regimer allierade med USA. Men hela tiden är det tre länder som står emot trycket från högerkrafterna och USA: Kuba, Nicaragua och Venezuela.

Zoltan: Klyftorna ökar mellan Väst och Syd. USA försöker behålla sitt grepp över Syd, men utvecklingen med ett starkare BRICS pekar mot en multipolär värld. Kuba behövs i vår värld!

Vi rekommenderar att fler orter bjuder in Zoltan Tiroler! ■

Louise Österlin

PALESTINA i SYDAMERIKA !

För några år sedan gick jag och strosade på loppmarknaden i Montreuil, Paris. Jag gillar loppmarknader. Att kunna gå omkring, titta, lukta, hamna i samspråk med någon.

Ja, allt det gör det till ett äventyr. Jag gillar dessutom att samla på fotbollströjor. Så det var där jag var, för att se om det gick att göra något fynd. Helt plötsligt stöter jag på en tröja i välbekanta färger. Den såg ut som en landslagströja och inte vilken som helst, utan Palestinas. Jag köper en tröja så klart och återvänder hem till Sverige i full övertygelse om att jag köpt ett exemplar av det Palestinska landslagets tröja. Detta trodde jag länge, tills jag av en slump råkade stöta på den chilenska fotbollsklubben CD Palestino på nätet. Jag insåg då att det inte var en landslagströja jag hade hemma, utan ett exemplar av fotbollsklubbens representationströja. När jag då börjar titta lite närmare på tröjan, så ser jag att den har två stjärnor ovanför klubbmärket. De har alltså vunnit två guld i de nationella mästerskapen och på ena ärmen finns det en kontur av hela Palestina.

Jag har efter denna upplevelse följt klubben ganska intensivt på nätet och sett att det är en klubb som tar tydlig ställning för Palestina och som har mycket aktiviteter för att visa på situationen i Palestina.

Hur kommer det sig då att det finns en elitklubb i fotboll i Chile som heter Palestino och spelar i en tröja som man kan ta för Palestinska landslagets?

För att svara på den frågan, behöver vi gå tillbaka till 1850-talet. Då kom nämligen de första palestinska flyktingarna till Chile. Det var krigsflyktingar som flytt från Krim-kriget. Nästa våg av migranter kom under första världskriget och sedan kom ytterligare människor i samband med Al Nakba, 1948. Palestinierna kom oftast till argentinska hamnar och tog sig sedan över Anderna på mula.

Precis som många andra migrantgrupper runt om i världen, så har den palestinska populationen i Chile av och till blivit utsatt och behandlats illa, vilket har stärkt sammanhållningen i

gruppen. De allra flesta chilenska palestinierna är kristna, något som ändå underlättat integrationen i det chilenska samhället.

Chile är, tillsammans med Brasilien, det land i Latinamerika som har störst palestinsk befolkning. Den palestinska gruppen uppgår till nästan en halv miljon människor, cirka 2,5 procent av Chiles befolkning.

Club Deportivo Palestino bildades 1920 som en social aktivitetsklubb för den palestinska befolkningen i Chile. Inte förrän på 40-talet startade man upp fotboll på programmet och när det chilenska fotbollsförbundet startade upp sin nationella liga 1952, så placerades Palestino i den andra divisionen. Denna vann man omgående, och redan 1955 blev man chilenska mästare för första gången. 1978 var det dags igen och klubben tog sitt andra nationella mästerskap. Sedan dess har man ständigt spelat i den högsta professionella ligan i Chile, och 2023 slutade man på fjärde plats i tabellen. Man har även vunnit den chilenska cupen tre gånger. Senaste gången 2018. I skrivande stund ligger man på andra plats i ligan och laget spelar i Copa Libertadores, som är den latinamerikanska varianten av den europeiska Champions League.

2014 fick klubben kraftiga böter av det chilenska fotbollsförbundet, för att man hade konturerna av Palestina inlagda i siffrorna på ryggen. Motiveringen var att man inte fick ha politisk propaganda på tröjan. Men klubben gick ut på sin hemsida och slog fast att "för oss, är ett fritt Palestina, alltid det

Mats Bengtsson iförd sin fina chilensk-palestinska fotbollströja.

historiska Palestina, inget mindre än det!"

Även klubbens damlag spelar i den högsta chilenska serien och 2015 blev de nationella mästare.

Ashraf Khatib blev den första palestinska kvinnan att lyfta bucklan i Chile.

Spelare från klubben har representerat det Palestinska landslaget, då Israel förbjöd spelare från de ockuperade områdena att lämna Palestina för att spela i landslaget.

I mars hade man besök av Nkosi Zwelivelile, sydafrikansk politiker och sonson till Nelson Mandela, och av Aleida Guevara, Che Guevaras dotter. Klubben ordnade en debatt och ett möte där den aktuella situationen i Palestina diskuterades. Detta var bara en av många aktiviteter som klubben arrangerat för att belysa vad som händer i Palestina just nu. ■

Mats Bengtsson

FÖRENINGENS ORDFÖRANDE

Matias Diessler, 073-994 35 16
mdiessler@gmail.com

KANSLI: 08-31 95 30
info@svensk-kubanska.se

www.svensk-kubanska.se

AVESTA

Lars Steiner, 073-040 93 41
brovallen@hotmail.com

BODEN

Anna-Greta Wallmark, 070-371 97 89
annagreta.wallmark@gmail.com

BOLLNÄS

Magnus Hedman, 073-654 81 85
hedmanmagnus@hotmail.com

BORLÄNGE

Daniel Thomsson, 070-964 60 66
gluntensvag@hotmail.com

BORÅS – SJUHÄRAD

Bengt Persson, 070-453 02 41
bengtbp@yahoo.se

ESKILSTUNA

Betty Möller, 073-022 98 73
bettymoller02@gmail.com

FINSPÅNG

Carlinge Wisberg, 076-311 53 38
callewisberg@hotmail.com

GISLAVED

Carl Östlund, 070-236 62 86
carlostlund05@gmail.com

GOTLAND

Klas Hallberg, 073-806 67 90
klasojh@gmail.com

GÖTEBORG

Claudio Alvarez, 070-259 17 71
svensk.kubanska.goteborg@gmail.com

HAGFORS

Hans Skagerlind, 070-555 92 91
uh.skagerlind@live.com

HALMSTAD

Bror Persson, 070-203 14 88
brorpersson@telia.com

HAVANNA – KUBA

Eggis Jo
eggis@national.se

HELSINGBORG

Joel Assarsson, 073-661 28 49
philuren.ja@gmail.com

HUDIKSVALL

Thomas Thornell, 070-949 44 97
thomas.thornell@telia.com

HULTSFRED

Rolf Lif, 076-303 33 41

JÖNKÖPING

Mats Werning, 070-692 96 00
mats.werning@gmail.com

KARLSKRONA

Ulf Bjerén, 0455-175 95
ulf@bjeren.se

KARLSTAD

Pär Letell, 070-095 07 22
pletell47@gmail.com

KUNGÄLV

Jonas Hammarström, 073-036 40 33
jonas.hammarstrom@telia.com

LINKÖPING

John Godoy 070-222 56 70
john.joseph.godoy@gmail.com

LUDVIKA

Marcus Wetterberg, 076-142 41 43
marcus.wetterberg@gmail.com

LULEÅ

Jan Englund, 070-338 40 44
jan.g.englund@gmail.com

LUND

Lars Nerpin, 070-272 55 27
larsnerpin@outlook.com

LYSEKIL – FYRBODAL

Bengt-Olof Andersson, 070-884 19 52
bengt.olof.andersson@gmail.com

MALMÖ – SÖDRA SKÅNE

Elizabeth Maturana Baez
svenskukubanska@gmail.com

MORA

Vivi Sandström, 070-635 84 31
sandstromvivi@gmail.com

NORBERG

Arne Andersson, 070-373 98 51
over-stock-och-sten@telia.com

NORRKÖPING

Marta Gutiérrez, 070-527 41 70
marta.gutierrez.sanmartin@gmail.com

NYBRO

Johan Karlsson, 070-562 56 30
brown_sand00@hotmail.com

PAJALA

Reino Esberg, 072-740 94 10

ROBERTSFORS

Östen Andersson, 070-667 79 31
sven.osten.andersson@gmail.com

SALA

Carina Kreku, 070-588 52 52
svensk-kubanska@admanum.se

SKELLEFTEÅ

Sune Marklund, 070-245 41 52
sunemarklund@gmail.com

STOCKHOLM

Rolando Zanzi
svenskukubanska.sth@gmail.com

SUNDSVALL

Bertil Olsson, 070-225 41 05
olssonbertil14@gmail.com

UDDEVALLA – FYRBODAL

Eva Ludvigsson, 073-046 18 89
evalud@live.com

ULRICEHAMN – SJUHÄRAD

Arne Sjögren, 0321-157 74
arne@sjogren.info

UMEÅ

Oskar Wigren, 072-718 63 94
oskar_wigren@yahoo.com

UPPSALA

Stefan Bergström, 070-821 69 61
stefan.bergstrom59@gmail.com

VALDEMARSVIK

Karl Tingström, 070-242 69 62
karl.tingstrom@gmail.com

VARBERG

Marianne Dovemark, 070-956 68 85
marianne.dovemark@gu.se

VÄRNAMO

Carl Östlund, 070-236 62 86
carlostlund05@gmail.com

VÄSTERÅS

Nidia Åman, 076-402 44 27
nidialoarte@gmail.com

VÄXJÖ

Juan Carlos Sepúlveda, 070-207 89 96
coto55@hotmail.com

ÅNGE

Monica Stenberg, 073-352 98 78
monica.stenberg@telia.com

ÖREBRO

Hannes Pakarinen, 072-572 57 20
hannes.pakarinen@gmail.com

ÖSTERSUND

Anna Sonntag, 073-098 35 74
anna@sonntag.se

STÖD KUBASOLIDARITETEN

STÖD KAMPFONDEN

150 000KR

**INNAN
ÅRSSLUTET**

PG 40 54 11-0

SWISH 123 589 09 75

Tack för ditt bidrag till solidaritetsarbetet för Kuba!

Svensk-Kubanska Föreningen
svensk-kubanska.se